

SLOVO PRAVDY

1/2013

ISSN 1451-1991

Obsah

Slovo pravdy

„... v ktorom aj vy počujúc
slovo pravdy, evanjelium
svojho spasenia“ (Ef. 1:13)

Číslo 1/2013 Ročník XII

Vychádza každé tri mesiace.

Vydavateľ:
Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

Časopis zasielame každému
zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a
rozširovanie časopisu sú hradené
z dobrovoľných príspevkov
Božieho ľudu. Kresťanské zbory a
jednotlivci, ktorým Pán položí na
srdce, aby podporili túto prácu,
môžu svoje príspevky zaslať na
adresu redakcie.

Adresa redakcie:
Janka Kráľa 4
21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Adresa v SR:
Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce, SR

Webová stránka:
www.slovopravdy.com

E-mail:
redakcia@slovopravdy.com

Zodpovedný redaktor:
Ján Rybár

Tlačí:

„V dome môjho Otca...“ (Jána 14:2)	2
Večná istota (2)	3
Deuteronomium – Piata kniha Mojžišova (36)	5
Cesta dokonalého človeka (2)	8
Naše životy vo vzťahu k Jeho príchodu (5)	9
Úvod do biblických proroctiev (5)	12
Pamätaj na Ježiša Krista	14
Biblické záhrady (4)	16
Truhla a jej pomenovania - názvy (2)	18
Balámovo podobenstvá (7)	20
Obete (2)	21
Charizmatické hnutie (7)	23
Dobré zvesti z neba	25

„V dome môjho Otca...“ (Jána 14:2)

John Grant

Vo vrchnej dvorane doláhla na srdcia učeníkov stiesnenosť. Počuli Pána Ježiša hovoriť: „jeden z vás ma zradí“ (13:21) a po Judášovom odchode slová: „kam ja idem, vy nemôžete prísť“ (13:33), čo ešte viac zväčšilo ich obavy. No, Pánova odpoveď na Petrovu otázku: „Pane, kam ideš?“ (13:36), bola jasná: „Kam idem, nemôžeš teraz ísť za mnou“ (13:36). Ale Pán ich nechcel opustiť utrápených a ustráchaných. Preto prišla Jeho priama a jasná odpoveď: „Nech sa neľaká vaše srdce“ (14:1); nemali byť zmietaní sem a tam ako voda, ktorú ženie vietor. Ten, ktorý upokojil rozbúrené more (Mat. 8:23–34; Mar. 4:35–41; Luk. 8:23–37), môže priniesť aj pokoj do rôznymi pocitmi zmietaného srdca.

Jeho zaslúbenie „ale neskôr pôjdeš za mnou“, nespôsobilu uvoľnenie napätia. Preto uprostred neistoty, ba dokonca až strachu z toho, čo je pred nimi, vo všetkej autorite i jemnosti ich učí, že stiesnenosť, ktorá ich trápi, môže prekonať viera v Neho – dôvera v Neho – ktorá ju nahradí. „Veríte v Boha, verte aj vo mňa“, tak znie to jasné pozvanie už po celé veky. Nebezpečenstvo sklamania našej dôvery v Neho je odstránené vtedy, keď naša dôvera v Neho zvíťazí nad strachom.

Aj dnes Jeho nasledovníkov sužuje strach a stiesnenosť! Nemusia mať rovnakú príčinu ako učeníci. Možno nevedia pochopiť okolnosti, ktorými musia prechádzať; sužuje ich sklamanie a nevedia nájsť balzam, ktorý by priniesol úľavu ich znepokojeným srdciam. Tým On dôverne hovorí: „Veríte v Boha, verte aj vo mňa.“ To je Pánov rozkaz – nedovoľte, aby sa vaša dôvera skĺzla, ale pokračujte tak ako už predtým v minulosti. „Veríte v Boha, verte aj vo mňa“; majte úplnú dôveru v Boha a v Toho, ktorý zjavil Boha v tele. Marcus Dods vo svojom komentári k Jánovmu evanjeliu to dobre vystihol: „Dôverujte Tomu, ktorý ovláda všetky udalosti. On vás prevedie cez túto úzkosť, pre ktorú sa cítite neschopní; alebo ak je pre vás za súčasných okolností príťažké veriť, dôverujte Mne, tomu, ktorého poznáte a o ktorého slovách nemôžete pochybovať.“

Potom im povedal príčinu svojho odchodu – ide do Otcovho domu. To nie je dom s obmedzeným priestorom. Naopak, je tam dost' miesta pre všetkých, dokonca aj pre tých, ktorí ešte len uveria, aby tam mohli vojsť. Nie je tam miesto iba pre dvanásť učeníkov – On jasne hovorí, že tam je dost' miesta pre všetkých, ktorí tam prídu skrze Neho. Keby to tak nebolo, povedal by to im, aj nám. V tomto ohľade nie je potrebné mať žiadnu obavu. V Otcovom dome sú „mnohé príbytky“. Tieto slová nesľubujú každému veriacemu taký príbytok, aký poznáme na zemi. Je to zaslúbenie, ktoré sa týka prostredia pokoja a pohodlia, ktoré nemôžeme nikdy prežívať na zemi.

V Jeho slovách je dvojnásobná istota. Nielenže hovoril o Otcovom dome, ale odchádza od nich, aby im tam pripravil miesto. Jeho odchod je zárukou toho, že všetci prídeme na to miesto. Vstúpime tam, ale nádherné na tom bude to, že nás nebude priťahovať krása toho miesta. On nás poberie k Sebe a keď tam prídeme, do Jeho prítomnosti, príčinou našej radosti nebude to miesto. Nie je to nádherné zaslúbenie? To miesto bude prekrásne, ale Jeho prítomnosť (Pána Ježiša) zatieni krásu toho miesta.

No On nám má povedať ešte jednu vec – „prídem zase“ (v.3). Stojí za to všimnúť si, že na tom mieste použil prítomný čas, a tak je možné tieto slová napísať: „opäť prichádzam“. Prečo nepoužil budúci čas? Hovorí tu o vychvátení, ktoré očakávajú všetci veriaci. Použitie prítomného času zdôrazňuje, že sa môže odohrať už teraz. Nepripustíme teda, aby starosti a sklamanie každodenného života zatienili túto perspektívu, ale uchopme a nikdy nepustíme ten draho-cenný prítomný čas.

On nás teda potešuje týmito slovami, určenými tým, ktorí Ho nasledovali. Kiež by sme sa ich pevne držali a oni nám pomohli prejsť cez túto nestálosť života. Preto pamätajme na Jeho nežný príkaz: „Nech sa neľaká vaše srdce!“

Večná istota (2)

P. McAuley, Belfast

Spasenie je len z milosti

Ďalšou dôležitou skutočnosťou, ktorou sa budeme v tomto článku zaoberať, je učenie Biblie, že spasenie je skrze vieru, nie zo skutkov. Božím štandardom je dokonalosť a nikto z nás ju nie je schopný dosiahnuť, preto nikdy nemôžeme získať spasenie skutkami. Zároveň to znamená, že ho skutkami ani nemôžeme zachovať. Spasenie musí byť v Kristovi od začiatku až do konca.

Ak by udržanie spasenia bolo závislé na našich schopnostiach, aké dobré by potom museli byť? V ktorom okamihu by asi svätý Boh mohol povedať: „Mohol by som tolerovať tie predošlé hriechy, ktoré si vykonal, ale hriech, ktorý si práve teraz vykonal, je už príliš veľký, a tak si mimo“. Bud' je naše spasenie záležitosťou našich schopností, v ktorom stačí jediný hriech, aby sme boli nespôsobilí, alebo naše spasenie záleží na Kristovi, kedy nás žiadny hriech nemôže urobiť nespôsobilými, pretože Jeho smrť je tou výkupnou cenou za naše hriechy. Ak je zachovanie nášho spasenia závislé na tom, či sme dosť dobrí, vtedy nie je nikto z nás dosť dobrý, pretože Boh nepovie, ktoré hriechy, alebo koľko hriechov je ešte prijateľných. Božia milosť a Kristova krv pokryje buď všetky naše hriechy, alebo žiadne. On

nikdy nevykoná prácu len spolovice. Zároveň platí, že ak by sme si mali zachovať svoje spasenie tým, že by sme boli dobrí, potom tí, čo sú už v nebi, by sa mali čím chváliť. Ale Biblia hovorí, aby sa nikto nechválil, lebo spasenie je možné iba skrze vieru (Rim. 4:1–8; Ef. 2:8–9).

Zostávanie v hriechu

Všetko toto je potrebné vysvetliť, pretože na ľudí zle vplýva to, ak je niekto spasený a pritom žije život hriechu. Ak je niekto schopný žiť sebecký hriešny život aj vo svetle Božej milosti a Kristovej obete, dokazuje to, že ten človek nikdy neprežil skutočné spasenie. Biblia učí, že veriaci človek nemôže zostať žiť v hriechu a to preto, že ak niekto uverí v Pána Ježiša Krista, vtedy v ňom prebýva Svätý Duch, aby ho zmocňoval a motivoval k novému životu. Veriaci človek sa znova narodil a prijíma novú prirodzenosť, ktorá miluje svätosť a nenávidí hriech. Táto nová prirodzenosť nenahrádza starú hriešnu prirodzenosť, s ktorou sme sa všetci narodili. Novú i starú prirodzenosť máme súčasne, takže každý veriaci prežíva zápas medzi týmito dvomi prirodzenosťami. Prejavuje sa tá, ktorú kím. Prítomnosť Svätého Ducha je zárukou toho, že

veriaci nemôže a nebude stále zostávať v hriechu. Keby sa vydal na cestu hriešneho životného štýlu, nebude šťastný. Aby Boh priviedol takého človeka k pokániu, dá mu poznať nešťastie.

Strata spasenia

Ako sa však postaviť k veršom, ktoré akoby hovorili, že veriaci môže stratiť svoje spasenie?

Spomeňte si na to, že keď sme sa zaoberali tými časťami Písma, ktoré hovoria priamo o tomto predmete – bezpečnosti veriaceho, prišli sme k jasnému poznaniu, že Božie dieťa nemôže spasenie nikdy stratiť. Aj všetky ostatné miesta je teda potrebné vykladať vo svetle týchto jasných faktov. Ľudia sa často pozerajú do Starého Zákona na rôzne udalosti

Spasenie musí byť v Kristovi od začiatku až do konca.

a využívajú niektoré ich časti na potvrdenie toho, že veriaci môže o spasenie prísť.

Toto však nie je zdravý spôsob štúdia Biblie. Ak sú isté časti Písma určené na to, aby nás vyučovali o istom predmete, je potrebné ich v tom zmysle aj využívať na formovanie toho, čomu v súvislosti s týmto pred-

metom veríme. A až potom vykladať ďalšie časti tohto textu takým spôsobom, ktorý je v súlade s tým, čomu veríme.

Ak sa zaoberáme veršami, na základe ktorých by sa mohlo zdať, že spasenie je možné stratiť, je potrebné mať na mysli pár vecí. Také verše často neobsahujú podmienky, za ktorých môžu byť ľudia spasení. Napríklad, ak niekto nepretržite zotrúva v pozícii odporu voči Bohu a robí to rád, je to dôkazom toho, že sa ešte nenarodil znova. Pretože ak by bol znovuzrodený, Boží Duch by mu nedovolil pokračovať v takom živote. Túto otázku zdôrazňuje aj Ján vo svojom prvom liste, kde poukazuje na to, že ak sa niekto narodil do Božej rodiny (znovuzrodil), vtedy je úplne samozrejmé, že bude prejavovať vlastnosti svojho Otca. Ak takéto „rodinné charakteristiky“ u niekoho chýbajú, potom je možné prísť k uzáveru, že táto osoba sa ešte nikdy nenarodila znova.

Medzi tie časti Písma, odkiaľ ľudia často vyberajú verše, ktoré majú dokazovať možnosť straty spasenia, patrí predovšetkým

list Židom. List Židom však má špecifický obsah, ktorému je potrebné rozumieť. Jeho pisateľ oslovuje Židov, ktorí počuli evanjelium a videli divotvorné znamenia, ktoré Boh poskytol prvým kresťanom, aby potvrdil ich zvest'. (Židia nemohli opustiť všetky Bohom dané obrady bez toho, aby to nebolo potvrdené nadprirodzenými dôkazmi. To je jedna z príčin, prečo dostali apoštolovia moc konať zázraky a prečo my už dnes tie isté veci nevidíme.) Títo Židia mali dôkazy o pravdivosti evanjelia, a predsa sa niektorí z nich pokúšali vymaniť z objatia Krista ako Pána a Spasiteľa, a vrátiť sa späť k židovským obradom. Pisateľ ich pred tým vystríha, varuje, aby takto úmyselne nehrešili, pretože sa vracajú späť k tomu systému, ktorý neprináša spasenie a neposkytuje skutočnú obeť za hriech. Ak zavrhnú pravdu, ktorú poznajú, vtedy ich už nebude možné priviesť k pokániu. „Úmyselný hriech“ spomínaný v liste Židom sa týka tých Židov, ktorí hoci vidia pravdu evanjelia, neurobili ten rozhodný krok. Odvrátili sa od nej k zastaralému židovstvu.

To nemá vôbec nič spoločné s kresťanom, ktorý úmyselne koná hriech. Zamyslite sa nad tým – ak by to potvrdzovalo, že ten, kto úmyselne koná hriech nemôže dosiahnuť spasenie, nebol by spasený nikto, lebo každý kresťan zhrešil úmyselne.

Plytká, neúprimná „viera“

Je tiež pravda, že ľudia môžu mať falošnú vieru, ktorá je plytká alebo neúprimná. Odriekanie modlitby hriešnikmi, alebo vystúpenie dopredu na základe výzvy atď. ešte nezabezpečí nikomu lístok do neba. Mnohí ľudia reagujú na evanjelium, ale neurobia pokánie (nezmenia svoj postoj voči hriechu). Môžu reagovať na evanjelium bez toho, aby si uvedomili svoju vinu a bezmocnosť, alebo môžu „prijat' Krista“ ako priateľa, pomocníka, vzor, ale nie ako to Biblia žiada, ako Pána a Spasiteľa. U takých ľudí sa môže prejaviť dočasná zmena, ale rýchlo sa vrátia k svojmu starému spôsobu života. Biblia učí, že v tomto prípade nejde o to, že by títo ľudia stratili svoje spasenie, ale že ho v skutočnosti ani nikdy nemali!

„Aby Kristus skrze vieru prebýval vo vašich srdciach.“ (Ef. 3:17)

Všetky miesta, o ktorých je napísané, že na nich Boh prebýval, poukazujú na Jeho túžbu byť blízko pri svojom ľuď. Chodil po záhrade Éden, táboril v Stánku počas cesty púšťou, prebýval v chráme v Jeruzaleme. A dokonca: stal sa telom a **stánil medzi nami**. Prešiel cez smrť a zázrakom Svojho vzkriesenia sa nám ešte viac priblížil. Teraz žije **v nás**. Len si pomyslíte na to, že nebesia a nebesia nebies Ho nemôžu obsiahnuť, a On predsa žije v mojom srdci! Srdce veriaceho je Kristovým príbytkom. Je v tvojom srdci **doma**?

Deuteronomium – Piata kniha Mojžišova (36)

John Riddle, Cheshunt

„DONIESOL SOM PRVOTINU PLODOV PÔDY“

(Prečítajte si kapitolu 26:1–14)

V úvode nášho rozjímania z 5. knihy Mojžišovej sme uviedli, že táto kniha môže byť vo všeobecnosti rozdelená na dve hlavné časti:

- i) Retrospektívnu časť, kap. 1–11;*
- ii) Prospektívnu časť – budúcu, kap.12–34.*

Väčšia časť tejto druhej časti (kap.12-26) sa zaoberá „ustanoveniami a súdmi, ktoré budete ostríhať, aby ste ich činili v zemi.“ (12:1) Predchádzajúce zmienky o „ustanoveniach a súdoch“ sú prirodzene všeobecné a zdôrazňujú, ako majú byť zachovávané. Predtým, ako sa bude venovať pozornosť podrobnostiam, je predovšetkým potrebné nadobudnúť správny vzťah voči Božskej autorite. Bez poslušnosti, ktorá plynie z oddanosti, sa Božie príkazy stanú len prázdnu povinnosťou. Slová, zapísané v 5.Moj. 6:5–6, nám pripomínajú slová nášho Pána Ježiša: „Ak ma milujete, ostríhajte moje prikázania.“

Kapitoly 12–26 končia rovnakým spôsobom ako začali: „Dnes, tohoto dňa, ti prikazuje Hospodin, tvoj Boh, aby si činil tieto ustanovenia a súdy a tedy ich budeš ostríhať a činiť celým svojim srdcom a celou svojou dušou.“ (v.16) Ako sme mohli vidieť už v predchádzajúcich úvahách, medzi týmito dvomi bodmi (12:1 a 26:16) leží ohromné množstvo dôležitých ponaučení, súvisiacich s predmetnými záležitosťami pre veriacich aj dnes. Všeobecne je možné povedať, že z týchto kapitol sme sa naučili to, že Božie Slovo sa zaoberá každou oblasťou nášho života. Ak mal Boží ľud vtedy zakúšať pôžitok v zemi, „ktorá tiekla mliekom a medom“ (v.15), bolo nevyhnutne potrebné, aby sa podriadil každej časti Božieho Slova. Rovnako je to dôležité aj dnes, ak máme zakúšať moc a sladkosť Jeho prítomnosti.

Správny vzťah k Bohu (v.1–11), k ostatným ľuďom (v.12–13) a k samým sebe (v.14) bol podmienkou toho, aby mohli mať úžitok z ich dedičstva (v.15) a ich svedectvo pre svet bolo mocné

(v.19). Keď máme toto na mysli, môžeme túto kapitolu rozdeliť nasledovne:

1. Predloženie prvotiny plodov zeme (v.1–11);
2. Starostlivosť o iných (v.12–13);
3. Praktická poslušnosť (v.14);
4. Zaslúbené požehnanie (v.15–19).

1) PREDLOŽENIE PRVOTINY PLODOV ZEME (v.1–11)

Toto bolo určené Bohu a jeho súčasťou bolo klaňanie sa. „Preto teraz, hľa, doniesol som prvotinu plodov pôdy, ktorú si mi dal, Hospodine. A necháš to pred Hospodinom, svojim Bohom, a budeš sa klaňať pred Hospodinom, svojim Bohom.“ (v.10) C. A. Coates poukazuje na to, že je to jediný citát v 5. knihe Mojžišovej, kde je reč o pravom klaňaní sa. Nachádzajú sa tu iste aj iné citáty, ktoré sa však týkajú klaňania modlám. Tieto verše sú bohaté na ponaučenia pre nás a okrem iných si musíme bližšie všimnúť:

i) Zmocnenie sa dedičstva

„A stane sa, keď vojdeš do zeme, ktorú ti dáva Hospodin, tvoj Boh, do dedičstva, keď ju zaujmeš dedične a budeš bývať v nej, že vezmeš z prvotiny všetkých plodov pôdy a doniesieš v obeť zo svojej zeme, ktorú ti dáva Hospodin, tvoj Boh, a vložíš do koša...“ (v.1–2). My sme tiež „vstúpili do zeme“ (Ef. 1:3). „Požehnaný Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás požehnal každým požehnaním duchovným v ponebeských oblastiach v Kristovi.“ Izraeliti mali doniesť Hospodinovi „zo všetkých plodov pôdy“; my donášame z „každého duchovného požehnania“, a tieto sú hneď aj vymenované: „Tak, ako si nás v ňom vyvolil pred založením sveta... predurčiac nás k synovstvu... ktorou nás omilostil v Milovanom... v ktorom máme vykúpenie skrze jeho krv, odpustenie hriechov podľa bohatstva jeho milosti.“ (Ef. 1:4–7) Sú splnené všetky podmienky, aby sme mohli prichádzať k Bohu s plnými

košmi! C. H. Mackintosh to vyjadril slovami: „Iba vtedy, keď sme sa inteligentne a v pokoji vierou zmocnili nám určeného miesta a podielu v Kristovi, môže to pravé klaňanie vystupovať k trónu hore...“. Toto bola prvá vec, ktorú mal Boží ľud konať, keď vošiel do zaslúbenej zeme. Je aj pre nás klaňanie a chválorečenie na prvom mieste? Izraelita sa mal „radovať všetkému tomu dobrému“, ktoré mu dal Hospodin (v.11) a my máme robiť to isté: „Radujte sa v Pánovi vždy, a zase len poviem: Radujte sa.“ (Fil. 4:4)

ii) Miesto obete

Boží ľud mal ísť „na miesto, ktoré vyvolil Hospodin ich Boh, aby tam prebývalo jeho meno“ (v.2). Toto „miesto“ je viac opísané v 12. kapitole a v súvislosti s tým je možné si všimnúť, že ešte stále jestvuje také miesto, o ktorom je možné povedať: „Tam, kde bude bývať, budete ho hľadať a ta prídeš.“ (12:5) Dnes je miestom prebývania jeho mena miestny zbor, o ktorom Pán Ježiš povedal: „kde sú dvaja lebo traja zhromaždení v mojom mene tam som i ja v ich strede.“ (Mat. 18:20) Zbor je opísaný ako „Boží dom... cirkev živého Boha“ (1.Tim. 3:15) a „Boží chrám“ (1.Kor. 3:16–17). To je miesto, „ktoré miluje Hospodin.“ (Žalm 87:2). Rovnako poznamenáva Raymond Brown: „Počas žatvy sa radovali, a hoci milovali Boha, neznamenalo to, že by On bol ohrozený rozsahom ich vlastných skúseností. Nech bola ich osobná realita akokoľvek hlboká a pravá, klaňanie bolo záležitosťou celého spoločenstva Božieho vykúpeného ľudu. Veľkú hodnotu má spoločné zhromaždenie a nie iba samostatní jednotlivci.“

iii) Účasť kňaza

„Tak prídeš ku kňazovi, ktorý bude v tých dňoch... A kňaz vezme kôš z tvojej ruky a postaví ho pred oltárom Hospodina, tvojho Boha.“ (v.3–4) Keď máme na mysli učenie Nového Zákona, že všetci veriaci sú kňazmi (1.Pet. 2:5,9), i to, že významom slova kňaz je ten, kto obetuje obeť a je zodpovedný i za ďalšie veci, ktoré s tým súvisia (W. E. Vine), patrí nám postavenie tých, ktorí majú „obetovať obeť chvály, to jest ovocie rtov, vyznávajúcich jeho meno“ (Žid. 13:15). No musíme si všimnúť aj to, že kôš prvotín nebol

položený na oltár. Nehovorí o hriechu alebo o prijatí, ale je dôkazom vlastníctva a využívania dedičstva. (C. A. Coates)

iv) Vyznanie obetujúceho

Keď tento hovoril s kňazom, mal povedať: „Vyznávam dnes Hospodinovi, tvojmu Bohu, že som prišiel do zeme, o ktorej prisahal Hospodin našim otcom, že nám ju dá.“ (v.3) Potom pokračoval vymenovaním Božej vernosti (v.5–9) a odpovedá klaňaním sa (v.10–11).

a) **Vymenovanie Božej vernosti (v.5–9).** Boh si ctil Svoj sľub daný patriarchom (v.3), zachoval Jakoba v nepriaznivých podmienkach (v.5), vyslobodil Izrael z Egypta (v.6–9) a voviedol Svoj ľud do Kanaánu (v.9).

Pre svoju vernosť voči nim, zachoval Boh Jakoba. On je opísaný ako „Aramejec pripravený zahynúť“. Nazýva ho „Aramejec“, lebo strávil dvadsať rokov svojho života (1.Moj. 31:41) s „Lábanom Aramejcom“ (1.Moj. 25:20; 31:24) v Pádan-aramé v Sýrii, a bol niekoľkokrát „pripravený zahynúť“ (pozri napríklad 1.Moj. 34:30), najmä keď do Kanaánu zavítal hlad (1.Moj. 43:1–2). Keď sa táto rodina neskôr presídlila do Egypta, „stal sa tam veľkým národom mocným a mnohým čo do počtu“ (v.5). Prenasledovanie je tak často súčasťou Božieho zaopatrenia, určeného na naše požehnanie (pozri napríklad: 1.Moj. 50:20).

Pre svoju vernosť Boh odpovedal na modlitbu Svojho ľudu „a Egypťania nám robili zle a trápili nás a uvalili na nás tvrdú službu otrockú. A keď sme kričali na Hospodina, Boha svojich otcov, ktorý zaslúbil pod prísahou, že im dá zem (1.Moj. 13:14–15; 15:18; 17:8), Hospodin uslyšal náš hlas, videl naše trápenie, našu úmornú prácu a náš útlisk. A Hospodin nás vyviedol z Egypta silnou rukou...“ (v.6–8). Raymond Brown k tomu poznamenáva: „Hoci boli utláčaní a ponížovaní ich Egypťanskými utláčateľmi, tí bezmocní Židia sa mohli aspoň modliť.“ (Pozri 2.Moj. 2:23–25; 3:7) Niekedy je modlitba tou poslednou vecou, ktorú robíme.

Pre Jeho vernosť voči nim teraz stáli na hranici zeme, ktorú im Boh zaslúbil: „A doviedol

*Niekedy
je modlitba
tou poslednou
vecou, ktorú
robíme.*

nás na toto miesto a dal nám túto zem, ktorá tečie mliekom a medom.“ (v.9) V tom čase Jeho zaslúbenie ešte nebolo celkom uskutočnené, ale neskôr mohol Jozue povedať: „Nepadlo ani jediné slovo, aby sa nebolo splnilo, zo všetkých tých dobrých slov, ktoré hovoril Hospodin, váš Boh, o vás, všetky sa vám naplnili nepadlo z toho ani jediné slovo.“ (Joz. 23:14) Keďže „všetky zaslúbenia Božie, koľko ich je, sú v ňom (v Kristovi) áno a preto aj skrze neho amen“ (2.Kor. 1:20), v tomto zmysle neprichádza do úvahy žiadny neúspech. Tak, ako vtedy, ani v žiadnom inom čase.

b) **Odpovedá klaňaním (v.10–11).** „Preto teraz, hľa, doniesol som prvotinu plodov pôdy, ktorú si mi dal, Hospodine. A necháš to pred Hospodinom, svojim Bohom, a budeš sa klaňať pred Hospodinom, svojim Bohom.“ Aj keď tu ide o inú „prvotinu“ ako „snop prvotiny“ (3.Moj. 23:10), obe nám hovoria priamo o Pánovi Ježišovi. Nový Zákon nás nenecháva v pochybnosti o význame „snopu prvotiny“: „No, ale Kristus vstal z mŕtvych, prvotina tých, ktorí zosnuli.“ (1.Kor. 15:20) „Prvotina plodov pôdy“ nám pripomína všetko to, čo nám Boh dal v Kristovi. Koľkokrát to prinesieme „pred Pána... a klaniame sa?“ C. H. Mackintosh to popisuje slovami: „klaňanie je jednoducho vyslovovanie toho, čo On vykonal a čím je v prítomnosti Boha. Také je srdce, ktoré sa zaoberá Bohom a má v ňom záľubu i vo všetkých Jeho predivných skutkoch a cestách.“ Klaňanie vedie k radosti (v.11).

2) STAROSTLIVOSŤ O INÝCH (v.12–13)

Táto starostlivosť je zameraná na ľudí, a jej súčasťou bolo i obecenstvo. Boží ľud mal pamätať na to, že Jeho požehnanie má zdieľať s inými. Pripomína im to 11. verš, rady pokračujú k tomu, čo Reymond Brown opisuje ako „trojročný desiatok“ (5.Moj. 14:28–29). „Keď už oddelíš všetky desiatky svojej úrody a svojich dôchodkov v treťom roku, v roku to desiatku, a dáš Levitovi, pohostínovi, sirote a vdove, a keď budú jesť v tvojich bránach a nasýtia sa, povieš pred Hospodinom, svojim Bohom: Vyniesol som čo bolo sväté zo svojho domu, aj som to dal Levitovi a pohostínovi, sirote a vdove podľa všetkých tvojich prikázaní, ktoré si mi prikázal...“. C. H. Mackintosh to výborne vystihol: „Nič nemôže

byť krajšie ako poradie týchto vecí. To sa presne podobá tomu, ktoré je aj v liste Židom 13:15–18: *Teda skrze neho obetujme vždy Bohu obet' chvály, to jest ovocie rtov vyznávajúcich jeho meno.*“ Toto je to pravé klaňanie. „A na dobročinnosť a zdieľnosť nezabúdajte, lebo v takých obetiach má Boh záľubu“. Toto je praktická zhovievavosť. Keď oboje spojíme, dostaneme to, čo by sme mohli pomenovať vrchnou a spodnou stranou kresťanského charakteru – chváliť Boha a robiť dobre ľuďom. To sú vzácne vlastnosti! Kiežby sa u nás prejavovali neprestajne! Jedno je však isté, vždy budú spolu spojené. Ukážte nám muža, ktorého srdce je plné chvály voči Bohu, a my vám ukážeme toho, ktorého srdce je otvorené voči každému druhu ľudskej potreby. Viac už nie je potrebné nič hovoriť.

3) CVIČENIE V POSLUŠNOSTI (v.14)

Toto bolo nasmerované smerom k sebe, a obsahovalo **osobné obmedzenia**. Vážne vyhlásenie, že nič z toho, čo bolo oddelené pre Božiu službu, sa nesmelo tajne použiť na osobnú potrebu („neprestúpil som niktorého z tvojich prikázaní ani som nezabudol“ v.13) je sprevádzané ďalším vyhlásením o oddelení od všetkého, čo nie je v súlade s Božou svätosťou: „Nejedol som z toho vo svojom smútku ani som neodprat' z toho medzi nečistú ako som ani nedal z toho mŕtvemu. Počúval som na hlas Hospodina, svojho Boha, učinil som všetko tak, ako si mi prikázal.“ Predpokladá sa, že slová: „ani som nedal z toho mŕtvemu“ sa týkajú vybavenia rakvy alebo odevu pre mŕtveho, ale rovnako môže ísť aj o modlárstvo (Žalm 106:28). „Spriahli sa s Baal-peorom a jedli obeti mŕtvych.“ Nech je už význam akýkoľvek, je zrejmé, že máme „očisťovať sa od každého poškrvnenia tela i ducha dovršujúc tak svätosť v bázni Božej.“ (2.Kor. 7:1) Musíme pamätať na to, že „čisté náboženstvo a nepoškrvnené u Boha a Otca je toto: navštevovať sirotu a vdovu v ich súžení a seba ostríhať nepoškrvneného od sveta.“ (Jakub 1:27)

4) ZASLÚBENÉ POŽEHNANIE (v.15–19)

Tieto verše si zasluhujú zvláštne rozjímanie, a keď dá Boh, budeme o nich hovoriť v nasledujúcej úvahe.

Cesta dokonalého človeka (2)

Jim Flanigan

BETLEHEM

Ako sme už poznamenali Av predchádzajúcej úvahe, Lukášov záznam príchodu Spasiteľa v tele z 2. kapitoly začína spomienkou na cisára, vládára a vzápätí sa spomína tesár Jozef. Aký kontrast! Ako sme už poznamenali, ten prvý predstavuje zvrchovaného vládcu a druhý chudobného človeka. Práve tak je možné v jasliah nájsť zvrchovanú vládu i skutočnú chudobu.

My pravdepodobne nie sme schopní posúdiť Spasiteľovu chudobu, keďže nevieme vystihnúť Jeho bohatstvo v sláve. „On schudobnel.“ Pavel napísal: „že súc bohatý schudobnel“ (2.Kor. 8:9). Jemu patria nebesia i zem s celým stvorením. Hovädá na tisícich vrchoch boli Jeho (Žalm 50:10). Ale schudobnel. V našom Novom Zákone sú výrazom „chudobný“ preložené rôzne slová, čím sú zdôraznené viaceré stupne chudoby. V tomto prípade je významom tohto slova „v biede“. Náš Pán nikdy nevlastnil majetok. Nikdy nezhrňal zemské bohatstvo. Nikdy a nikde o ňom nečítame, že by používal peniaze. Keď zomrel, zanechal po sebe iba svoj osobný odev a aj ten Mu bol ukradnutý. On naozaj schudobnel, a to dobrovoľne. Narodil sa dievčine, ktorá keď prišiel čas priniesť Hospodinovi obeť, využila zákon pre chudobných a obetovala len dvoch malých vtákov (Luk. 2:22-24; 3.Moj. 12:2, 6, 8).

Vládár a jeho rodina mohli byť odiati šarlátom a hermelínom, ale tesár bol ozaj chudobný a dieťaťko Márie zavinuli iba do plienok. Napriek tomu zostal nevystihnuteľne veľkým, skutočným Bohom, hoci bola jeho sláva počas návštevy na Zemi dočasne zastretá.

Neskôr si čítame o pastieroch. Na Betlehenských poliach je aj dnes tabuľka, ktorá hovorí: „Veľký Boží majestát sa najprv zjavil pastierom, najchudobnejším z hriešnikov. Božie slovo je pravdivé aj dnes, On pozoruje tých, ktorí sú skrúšeného srdca a prebýva medzi nimi.“ Aké zaujímavé, aké výstižné - anjelskí poslovia priniesli svoje poslanstvo najprv pastierom! Úplne sa vyhlí kráľovi i jeho spoločníkom, vládcom a tetrarchom. Podobne ignorovali najvyšších kňazov, ako aj celý zástup kňazov, ktorí v tom čase v Judsku konali službu a zjavili sa najprv pokorným pastierom.

Pastieri nocovali na poli a striedali sa na stráži pri svojom stáde. Bola to náročná služba, ktorá vyžadovala nepretržitú ostražitosť vo dne i v noci. Zatiaľ, čo doteraz strážili títo pastieri svoje stáda, dnes sa museli naučiť, že Pastier Izraela prišiel do Betlehema a spí zavinutý v plienkach, položený v jasliah. Neskôr, za dní Svojho tela, povedal: „Ja som ten dobrý Pastier; dobrý Pastier kladie svoju dušu za

ovce.“ A znovu: „Ja som ten dobrý Pastier a znám svoje ovce, a oni znajú mňa.“ (Jána 10:11, 14) On nebol iba nájomníkom. To boli Jeho vlastné ovce a On ich miloval až do tej miery, že dal Svoj život za ne, aby oni milovali Jeho. Možno ani nie je prekvapujúce, že títo pastieri povedali: „Nože poďme až do Betlehema a vidzme, čo sa to stalo, čo nám to oznámil Pán!“ (Luk. 2:15)

Aký nádherný pohľad a aká vzácna scéna sa odohrala v tú pamätnú noc: Množstvo nebeských zástupov oslovuje niekoľkých pokorných pastierov na poliach pri Betleheme. A aké drahocenné poslanstvo priniesli! Bola to zvesť dobrých správ a veľkej radosti. Narodil sa Spasiteľ. On bol Kristus, Pán. Sláva na výsostiach Bohu a na zemi pokoj! Odo dňa stvorenia sveta nenastal taký čas radosti ako teraz. Mohli si snád' niektoré z týchto zástupov nebeských anjelov pamätať ten úsvit stvorenia, „keď spolu plesali hviezdy rána, a keď jasali všetci synovia Boží“ (Job 38:7)?

Všimnime si, že keď sa pastierom po prvý raz zjavil anjel posol, žiarila vôkol nich nebeská sláva. No ešte väčšia ako táto Pánova sláva bola skutočnosť, že prišiel Pán slávy. No nebolo sa čoho báť. Pán slávy prišiel v podobe nemluvnáta. Preto, keď Ho videli, odišli a chválili oslavujúc Boha.

Lukášov príbeh pokračuje a približne 40 dní neskôr Jozef a Mária priniesli Dieťaťko do Jeruzalema, do chrámu. Je povzbudzujúce vedieť, že napriek nevere a apatii tohto národa a pokrytctva zákonníkov a farizejov sa v ňom nachádzali aj takí, ktorí Mesiáša očakávali. Medzi nich patrili aj Simeon a Anna. „A bol človek... Simeon... A bola istá Anna“ (Luk. 2:25, 36).

Simeon bol pravým ctiteľom Božím! Stál v chráme, mal Krista na ramenách a keď sa pozrel hore, chválil Boha. To robíme aj my v týchto neskorších dňoch

– stojíme v omnoho väčšom chráme a chválime Boha za dar Jeho Syna. Je tu tiež možné vidieť vzácny princíp; Simeon najskôr dobrorečil Bohu (v.28), a potom ich požehnal (v.34). Človek, ktorý dobrorečí Bohu, dobrorečí aj Božiemu ľudu. Simeon sa neobmedzoval iba na Izrael, bol schopný hľadiť i za jeho hranice a vedel, že Ten, kto bol Izraelovou slávou, bude i Svetlom osvietenia pohanov.

Podobne bola i Anna skutočne oddanou dušou, ktorá očakávala tento deň. Bola už vo veľmi pokročilom veku. Od jej vstupu do manželstva uplynulo už 91

rokov. Toto krátke manželstvo trvalo len 7 rokov a bola teda vdovou už 84 rokov. Celé tieto mnohé roky sa venovala službe pôstu a modlitieb, nikdy neodchádzala z chrámu, už či v noci alebo vodne. Iba málo jej slov je pre nás zaznamenaných, ale chválila Boha a hovorila o ňom tým, ktorí v Jeruzaleme očakávali vykúpenie. A ten Vykupiteľ prišiel!

Betlehem! Aké spomienky! Stredobodom tohto zázraku je Nemluvňa zavinutá v plienkach, ktoré leží v jasliach. Kiežby sme Mu aj my úprimne slúžili a dobrorečili!

Naše životy vo vzťahu k Jeho príchodu (5)

J. Hay, Scotland

„A KAŽDÝ, KTO MÁ TÚTO NÁDEJ NA NEHO, OČISŤUJE SA“

V druhej kapitole svojho prvého listu oslovuje Ján veriacich v troch rozličných úsekoch duchovného vývoja. Niektorých považovali za „otcov“ pre ich dospelosť. Iní zase dosiahli pozoruhodný pokrok svojou oddanosťou Božiemu Slovu. Ich považovali za „mláďencov“, „silných“; veriacich, ktorí zo svojich bojov s diablom vyšli víťazne (v.14). Nie je tu však miesto pre sebauspokojenie; preto je týmto mladým silným mužom určená výstraha pred milovaním čarovného sveta, ktorý Ján odhalil ako márný a dočasný (v.15–17). Tretia skupina, ktorá pozostáva z nedospelých veriacich, ľudí, ktorí boli len nedávno spasení, je pomenovaná ako „dieťaťká“, „malé deti“ (v.13–18). Na viacerých miestach tohto listu sa však spomínajú aj iné „dieťaťká“. Tento výraz používa Ján, aby zdôraznil svoj nežný a láskavý vzťah voči celej Božej rodine bez ohľadu na stupeň – úroveň dospelosti. Týmto „dieťaťkám“ je určená aj jeho záverečná výzva „zostávať v ňom“ (v.27). Táto výzva je potom v 28. verši

rozšírená na celú rodinu. Tajomstvom svätosti je zostávanie v ňom; to je pevná obrana proti neúspechu; je to kľúč k tomu, aby v nás mohol Boh nájsť svoje zaľúbenie. Bez neho budú naše životy bez ovocia (Jána 15:4). Toto je to „primknutie k Pánovi“, ku ktorému Barnabáš vyzýval v Skutkoch 11:23. S tým súvisí aj pravidelné obecenstvo s Pánom, počutie Jeho hlasu prostredníctvom Slova a rozhovor s Ním na modlitbe. To je základ života kresťana.

Zahanbení pred Ním

Ak nebudeme „zostávať v ňom“, na našom kresťanskom živote sa to prejaví tým spôsobom, že „budeme zahanbení pred Ním pri Jeho príchode“ (1.Jána 2:28). Myslí sa pritom na Súdnu stolicu Kristovu a zdá sa, že napriek naším osláveným telám, bude pri tejto príležitosti priestor aj na ľútosť. Slová tejto starej piesne sú teda pravdepodobne úplne na mieste:

*Už čoskoro uzriem Jeho tvár.
Nádhernú tvár, tvár trnám poznačenú;
už čoskoro uzriem Jeho tvár
a želať si budem, kiežby som viac dal Mu.*

Budem zahanbený pre svoju telesnosť? Budem zahanbený pre nedostatočnú oddanosť? Budem zahanbený pre svoju svetáckosť? Budem zahanbený pre nepríjemné vlastnosti prameniace z toho, že som nezostával v Ňom? Je možné, že sa v deň nášho posúdenia ukáže plytkosť, vlačnosť, a sústredenie na samých seba. Neobjaví sa na našich lícach rumenec hanby, keď budem stáť pred Tým, ktorého oči sú ako plameň ohňa?

Je zaujímavé, že Ján v 28. verši používa množné číslo zámena „my“. Vedie ho k tomu to, že nielen samotní veriaci budú zahanbení z nejakého duchovného nedostatku, ktorý pramení z „nezostávania v Ňom“, ale aj on ako ich duchovný učiteľ bude v rozpakoch. To sú tí, ktorí „bdejú za naše duše ako takí, ktorí vydajú počet“ (Žid. 13:17). Spôsobujeme naším starším boľenie hlavy? Cítia snád' zahanbenie pri myšlienke na tých ľudí, za ktorých sú zodpovední, pretože urobili taký malý pokrok a prejavujú taký malý záujem? Ako sa budú cítiť, „keď sa On ukáže“?

Konanie spravodlivosti

Hlavným predmetom Jánovho listu je Božia rodina. Výsada byť „Božími deťmi“ je realitou súčasnej doby, za čo vďačíme Otcovej láske (1.Jána 3:1–2). Všeobecne je možné povedať, že jednotliví členovia rodiny sa vyznačujú istými charakteristickými spoločnými črtami. Rovnako to platí aj pre Božiu rodinu. V duchovnej oblasti sa táto rodinná podobnosť neprejavuje výrazom tváre, stavbou tela, dĺžkou kroku alebo tónom hlasu. Sú to predovšetkým morálne hodnoty Otca, ktoré sa prejavujú pri Jeho deťoch. Ján používa v celom tomto svojom liste výraz „narodený z Boha“, alebo „narodený z Neho“ a dôrazne svedčí, že Božie deti nosia podobu svojho Otca. Tí, ktorí sú skutočne znovuzrodení, sa budú prejavovať takým spôsobom, ktorý je charakteristický pre rodinu, do ktorej patria. Prvá z týchto črt sa spomína v 2:29: „On je spravodlivý... každý, kto činí spravodlivosť, narodil sa z neho.“ Sprav-

vodlivosť, ktorá je podstatnou časťou Otcovho charakteru, sa prakticky prejavuje v životoch Jeho detí. Lačniete a žíznete po spravodlivosti? (Mat. 5:6) Milujete spravodlivosť a nenávidíte bezbožnosť, tak ako to robil Pán Ježiš? (Žalm 45:7) Prejavujete ju počestnosťou, pravdivosťou, otvorenosťou a morálnym životom? Ľudia, ktorí dostali tú výsadu, že sú Božími deťmi, sa budú prejavovať konaním spravodlivosti. Tento vysoký štandard správania prevrátený svet nikdy neocení, lebo jeho odpor voči Božej svätosti sa týka aj ľudí, ktorí ho prejavujú v škole, úrade, či továrni, rovnako ako v rodine, či spoločnosti. „Preto nás svet nezná, pretože Jeho nepoznal... Nedivte sa... ak vás svet nenávidí.“ (3:1,13)

Bud'me Jemu podobní

Naše súčasné postavenie Božích detí je predchodcom budúceho požehnanie. Podľa 3:2 sú aj také otázky, ktoré sa týkajú nášho budúceho postavenia, a ktoré zostávajú nezodpovedané, a je zbytočné venovať sa tejto oblasti dohadov. Nemá význam venovať vzácny čas rozhovorom o teóriách, ktoré nemajú Biblický základ; je užitočnejšie vykladať to, čo je zjavené. No hoci ešte nie je mnoho známe o našej budúcnosti, jedna skutočnosť je nevyvrátiteľná; „budeme Jemu podobní, lebo Ho budeme vidieť tak, ako je“. Primárnym cieľom Božieho veľkého zámeru je vytvoriť repliky Svojho Syna – ľudí, ktorí sú „spolu podobní obrazu jeho Syna, aby on bol prvorodený medzi mnohými bratmi“ (Rim. 8:29).

Je to tak! Synovi Tvojmu podobní budeme.

Či toto je tá sláva, čo vydobyl pre nás?

Ó, Otče slávny! (ten cieľ, čo nad všetkými vládne)

V sláve v Tvoju požehnanú podobnosť sa niest'.

V súvislosti 3. kapitoly 1. Jánovho listu, sa naša budúca podobnosť Pánovi Ježišovi predkladá z morálneho pohľadu. „On je čistý“ (v.3). „Hriechu v ňom niet“ (v.5). V tomto ohľade „budeme jemu podobní“ (v.2). V ep. Filipänom, 3:21 sa táto podobnosť opisuje z telesného pohľadu. On „premení telo nášho poníženia, aby bolo spolu podobným telu jeho slávy“. V súčasnej dobe sme podobní Adamovi, v budúcnosti budeme podobní Kristovi. „A ako sme niesli obraz zemskeho, tak

ponesieme aj obraz nebeského.“ (1.Kor. 15:49) Nášmu milovanému Pánovi budeme podobní ako morálne, tak aj telesne.

A každý... očisťuje sa

„Lebo sme spasení v nádeji“ (Rim. 8:24). Význam týchto slov nie je v tom, že by sa spasenie týkalo iba vín z minulosti a poskytovalo radostnú prítomnosť, ale nás uvádza i do oblasti nádeje v budúcnosti. Čaká nás skvelá budúcnosť, a s „trpezlivosťou“ očakávame naplnenie toho, čo je nám určené (v.25). Naša nádej sa zameriava na Osobu, „Pána Ježiša Krista, našej nádeje“ (1.Tim. 1:1). Väčšina prekladov 1. Jána 3:3 vyjadrujú rovnakú myšlienku. Namiesto toho, aby sa zameriavala na nádej, ktorá prebýva v našich srdciach (hoci tam nepochybne iste je), použité slová vykresľujú koncept našej nádeje „zamerný na Neho“ – preto teda „každý, kto má túto nádej na neho, očisťuje sa“.

Nejde tu teda predovšetkým iba o Pánov príchod, ale skôr o dôsledok Jeho príchodu, skutočnosť, že „budeme jemu podobní, lebo ho budeme vidieť tak, ako je.“ „Ako je“: jedinečný, oslávený, majestátny, žiarivý v kontraste s tým „aký bol“ (Mar. 4:36; Jána 4:6), unavený a hladný. Keď sa pozeráme späť:

Spomíname na Neho, aký On už nikdy viac nebude;

Jeho púť na drevo – Na to spomíname!

Keď hľadáme vpred, očakávame a vyhliadame Toho, ktorého nádhre sa nikto nevyrovná, a zázrakom je to, že „budeme Jemu podobní“.

Podstatu Jánových argumentov je možné sformulovať nasledovne: ak budete podobní Jemu v budúcnosti, prečo Mu nemôžete byť viac podobní už teraz? „On je čistý“. A vždy bol taký – ani v čase jeho života v ľudskom tele sa na tej čistote nič nezmenilo. On zostal nepoškvrnený nečistými vplyvmi porušeného sveta.

Ráno, čo ráno Ty si sa prebúdzal

Uprostred tohto jedovatého vzduchu;

A predsa žiadne poškrvnenie nezasiahlo Tvoju dušu,

Žiadny hriech neprerušil Tvoju modlitbu.

Jeho čistota vychádza zo samotnej Jeho podstaty; On sám sa nikdy nemusel očisťovať – ale práve k tomu vyzýva nás. Nám je určené počiatocne očistenie pri obrátení; „A tak očistiť svoje duše poslušnosťou pravdy.“ (1.Pet. 1:22) „Vy ste čistí“ (Jána 13:10). Ján sa však na tomto mieste nezaoberá tým očistením, ktoré bolo spôsobené „jeho vlastnou krvou“ (Zjav. 1:5), ale skôr potrebou každodenného, praktického, posväteného života.

Najväčší vplyv na čistotu veriaceho človeka má voda Božieho Slova. „Čím očistí mládenec svoju stesku? Tým, že sa bude chovať podľa tvojho slova.“ (Žalm 119:9) Izraelskí kňazi museli pred svojím uvedením do služby prejsť prvým (počiatocným) očistením (2.Moj. 29:4), ale umývadlo na nádvorí Stánku bolo určené na zabezpečenie nepretržitej potreby mať čisté ruky a nohy (30:19). Keď sa „snažíme uniknúť porušeniu, ktoré je na svete v zlej žiadosti“ (2.Pet. 1:4), je potrebné venovať pozornosť Slovu, čo je naše každodenné očisťovanie rúk a nôh, teda našich skutkov a nášho chodenia. Týmto môže veriaci človek „seba ostríhať nepoškvrneného od sveta.“ (Jakub 1:27) Všimnite si tieto príkazy: „Seba ostríhaj čistého“ (1.Tim. 5:22); „bud' príkladom... v mravnej čistote“ (1.Tim. 4:12). Ľudia, ktorí očakávajú, že v budúcnosti budú takí čistí ako Kristus, majú sa snažiť zachovávať čistotu už tu a teraz.

Zároveň je tiež potrebné byť bdelym, na ilustráciu čoho je možné spomenúť prípadnú pascu pre Nazareja. Ak sa v jeho blízkosti vyskytne náhla smrť, spôsobí jeho obradné poškrvnenie a preruší tak jeho posväcovanie. Podobným spôsobom môže neočakávaný satanský útok prostredníctvom oka alebo ucha preniknúť do zdravého uvažovania mysle zameranej na Krista a poškrvniť ju. V tomto zmysle je nadovšetko dôležité myslieť pozitívnym spôsobom: „... čo je mravne čisté... o tom premýšľajte“ (Fil. 4:8).

*Výsada
byť „Božími
deťmi“ je realitou
súčasnej doby, za čo
vďačíme Otcovej
láske.*

Úvod do biblických prorociev (5)

J. Hay, Comrie

PRÍCHOD V SLÁVE

Druhý príchod Pána prebehne v dvoch odlišných fázach. Prvú sme opísali ako „Vychvátenie“ a druhú časť nazývame „Príchod v sláve“, alebo „Zjavenie sa v sláve“, alebo ešte aj „Jeho zjavenie sa“. Tieto dve udalosti bude oddelovať najmenej sedem rokov. Počas Vychvátenia Ho svet nebude vidieť; ale Jeho Zjavenie bude verejne viditeľné. Pri Vychvátení príde do povetria; pri Zjavení zostúpi na zem. Pri Vychvátení príde pre svojich svätých ako ich Pán; pri Zjavení príde so svojimi svätými ako Syn Človeka potvrdiť svoju zvrchovanú moc nad svetom. Po Vychvátení bude nasledovať Kristova Súdna Stolica pre veriacich; po Zjavení bude nasledovať Súd nad národmi. Vychvátenie bude predchádzať príchod Veľkého Súženia; Zjavenie bude predchádzať Jeho kráľovstvo. Venujme sa teraz tejto druhej časti Jeho príchodu.

Kedy príde?

Pri tejto otázke nepredpokladáme stanovenie presného dátumu, lebo „o tom dni a o tej hodine nevie nikto.“ (Mat. 24:36) Skôr nám ide o to, aby sme túto udalosť umiestnili na presné miesto podľa Božieho poriadku. A to je na vrchole obdobia Veľkého súženia. „**Po** tom súžení... **vtedy** uvidia Syna človeka, prichádzajúceho v oblakoch s veľkou mocou

a slávou.“ (Mar. 13:24–26)

Jeho kralovaniu musí predchádzať jeho príchod: „a hľa, s nebeskými oblakmi ktosi na pohľad ako Syn človeka... A bolo Jemu dané panstvo i sláva i kráľovstvo.“ (Dan. 7:13–14) V živom opise Jeho zjavenia sa hovorí: „On ich bude pást železným prútom“ (Zjav. 19:15). Teda Jeho zjavenie je spojené s obdobím Veľkého súženia a Jeho Tisícročného kráľovstva.

Ako príde?

Na to je možné odpovedať viacerými spôsobmi. Prvý: Príde nečakane. Pre svet bude Jeho príchod rovnako dramatický a prekvapujúci, ako potopa vo dňoch Noacha, alebo vyliatie ohňa a síry na nič netušiacu Sodomu (Luk. 17:26–30). Napriek chaosu počas dní Veľkého súženia vynaložia ľudia všetku snahu na to, aby všetko išlo ako obyčajne, aby neprerušili svoj pracovný život a zachovali svoje spoločenské aktivity. Potom, príde zásah z neba. Je možné si predstaviť, že sa budú usilovať zvládnuť dôsledky tohto súženia, snažiť vysporiadať sa so správami o globálnom konflikte, keď sa táto neočakávaná udalosť odrazu objaví na prvých stranách tlače. Tieto správy budú také neočakávané a nevítané, ako vlámanie zlodēja v noci; bude to náhly, veľkolepý, nadprirodzený ničivý zásah pre do seba zahľadený

svet. Zavrhnutý Nazarej sa zjaví a bude sa dožadovať Svojho dedičstva, a celý svet sa bude triasť. Ich heslo bolo: „Pokoj a bezpečnosť“ (1.Tes. 5:3); teraz sa však ten sen rozplynul.

Nielenže sa zjaví nečakane, ale príde dokonca viditeľne, tak zjavne, ako „vychádza blesk osviecujúc oblohu v noci“ (Mat. 24:27). Mnohí z tých šarlatánov, ktorí sa za Krista vydávajú, sa ukryjú vo vzdialených oblastiach, alebo v „bezpečných domoch“ (v.24–26). Ale ich utajované pôsobenie bude v rozpore s ich tvrdeniami. Pravý Mesiáš bude viditeľný „prichádzajúci na oblakoch s veľkou mocou a slávou“ (Mar. 13:26). „Hľa, prichádza s oblakmi, **a uvidí ho každé oko**“ (Zjav. 1:7). „Moc a veľká sláva“ bude ďalším znamením Jeho zjavenia (Mat. 24:30). Je to presný opak Jeho prvého príchodu, keď Ho položili do jasiel: aká zdanlivá slabosť, aké poníženie! Ale Jeho všemohúcnosť a nádheru budú vidieť všetci, keď sa znova navráti na scénu Svojho predchádzajúceho utrpenia a hanby.

Kto Ho bude sprevádzať?

Sprevádzať Ho budú svätí anjeli (Mar. 8:38), „so svojimi myriadami svätých“ (Júda 14), s „anjelmi svojej moci“ (2.Tes. 1:7). V Jeho sprievode budú tiež „vojská, ktoré sú na nebi“ (Zjav. 19:14), a ich odev nás opráv-

ňuje veriť, že tieto „vojská“ je na základe predchádzajúcich veršov (v.8) možné stotožniť s Baránkovou manželkou. Inými slovami, veriaci budú sprevádzať Pána Ježiša pri Jeho zjavení. V liste Kološanom 3:4 sa jednoznačne hovorí: „keď sa zjaví Kristus, náš život, vtedy sa aj vy s ním zjavíte v sláve“. Nám plynie potešenie z toho, že nás Písmo učí, že pri tejto príležitosti bude Jeho sláva rásť, pretože bude vidieť ovocie Jeho zápasu: „Keď príde, aby bol oslávený vo svojich svätých a obdivovaný vo všetkých, ktorí uverili.“ (2.Tes. 1:10)

Kam príde?

Vo všeobecnosti sme hovorili o Jeho zostúpení na zem, ale Jeho vojenské ťaženie na Armagedon bude nepochybne vyžadovať aj Jeho prítomnosť na ďalších miestach – napríklad v Edome a Bocre (Iz. 63:1). Pri jeho príchode však zostúpi na Olivový vrch. V čase obliehania Jeruzalema „jeho nohy budú stáť toho dňa na Olivovom vrchu.“ (Zach. 14:1–4) Miesto Jeho odchodu (Sk. 1:6,12) bude aj miestom Jeho návratu. Jeho zostúpenie dramaticky zmení topografiu toho miesta. Tento vrch sa rozdelí a vytvorí sa tak ohromná dolina, ktorá sa bude tiahnuť z východu na západ. Predpokladáme, že sa táto dolina stane vodným kanálom, ktorý spojí Stredozemné more s Mŕtvym morom (Zach. 14:8). Jeho vody sa „uzdravia“ a podmorský život Stredozemného mora prenikne až tam, kde je teraz soľou nasýtená nádrž bez života (Ez. 47:1–12).

Prečo príde?

Základnou príčinou Jeho zjavenia je, aby „bojoval“ (Zjav. 19:11). V predchádzajúcom článku sme uviedli, že celá tá oblasť bude javiskom vojny. 14. kapitola knihy proroka Zachariáša hovorí o tom, že Jeruzalem bude obliehaný a bude hroziť úplné zničenie Izraela. Práve vtedy On zasiahne. Nech bude dôvod ich pobytu v Izraeli akýkoľvek, ohromné svetové vojská sa tu zhromaždia pod vedením šelmy a vo svojej pýche sa budú domnievať, že si môžu zmerať sily s Jazdcom na bielom koni z neba (Zjav. 19:19). Jeho slovo, zobrazené ako „ostrý meč“, ktorý vychádza „z Jeho úst“ (v.15), bude tou zbraňou, ktorá sa obráti proti nim a ich osud sa bude podobáť nukleárnemu holocaustu – úplnému zničeniu (Zach. 14:12). Vtedy nastane „Veľká večera veľkého Boha“ (Zjav. 19:17). Vtedy sa zhromaždia supy a iné vtáky, aby jedli telá padlých. Toto bude skutočný „deň pomsty nášho Boha“ (Iz. 61:2).

Dve pozoruhodné osoby prežijú toto krviprelievanie – šelma a falošný prorok. Ohnivý jazero otvorí svoje ústa, aby prijalo svoje prvé obeť a títo dvaja úhlavní Kristovi nepriatelia budú „živí hodení do ohnivého jazera, horiaceho sírou“ (Zjav. 19:20).

Čo sa stane potom?

Po skončení vojny vstúpi „Kráľ slávy“ do obklúčeného mesta. Bude vyslaný posol, ktorý bude vyzývať polmesačné „hlavy“ mestských brán, aby sa pozdvihli na znamenie úcty

voči tomuto Ctihodnému. Brány sa musia naširoko otvoriť, aby mohol vojsť Kráľ slávy. On je „vojenný hrdina“. On je „Hospodin Zástupov“ (Žalm 24:7–10). On potom „vystúpi na vrch Hospodinov“, vrch Sion, starodávny trón Dávidovej dynastie a miesto Hospodinovej svätosti (v.3). On bude stáť na „svojom mieste svätosti“ – v chráme, lebo v tomto Vládcovi sa spojí kňazstvo a kralovanie; „On bude kňazom na svojom tróne.“ (Zach. 6:13)

Vtedy bude najdôležitejšie zhromaždiť Izrael, a preto vyšle anjelov po celom svete (Mat. 24:31). Na severe, juhu, východe i západe bude zvestované: „Daj... Nezadrž! Prived' mojich synov zďaleka.“ (Iz. 43:5–6) Nie každý Žid však bude môcť vstúpiť do tejto krajiny. Na hraniciach bude prebiehať preosievanie, a iba spasení z Izraela budú môcť vojsť. Tí, ktorí zostali vo vzbure, budú musieť okúsiť Boží súd (Ez. 20:34–38). V knihe proroka Zachariáša 12:34-38 sa opisuje celonárodné pokánie Izraela „keď obrátia svoj zreteľ ku mne, ku tomu, ktorého prebodli“.

Ďalšou veľkou udalosťou, ktorá sa odohrá medzi Jeho zjavením a ustanovením Jeho kráľovstva, bude súd národov v Jozafatovom údolí, v „údolí rozhodnutia“ (Joel 3:12–14). Bližší opis tejto udalosti sa nachádza v Ev. Matúša 25:31–46, o čom sme už hovorili v predošlej úvahe. Sudcom bude „Kráľ“ sediaci na „tróne svojej slávy“. Pred Ním sa zoradia dve skupiny: ovce a kozly. Ovce sú „spravodliví“, ktorí svojimi

skutkami poskytnú dôkaz o ich postavení. Vojdú do „kráľovstva“ a bude im patriť „Večný život“. Kozly sú „zlorečení“, ktorých chýbajúce skutky potvrdia ich zavrnutie Kristom. Im

je určený „večný oheň“, „večný trest“.

Potom bude ešte nasledovať jedna udalosť, ktorá je prípravou na ustanovenie Jeho krá-

ľovstva, a to je vzkriesenie svätých mučeníkov zo Súženia. „A ožili a kralovali s Kristom tisíc rokov.“ (Zjav. 20:4) Vtedy bude konečne pripravené javisko pre Jeho dobročinné kralovanie.

Pamätaj na Ježiša Krista

Clark Logan, Botswana

V druhej kapitole Pavlovho 2. listu Timoteovi nabáda apoštol svojho mladého spolupracovníka, aby: „Pamätal na Ježiša Krista, ktorý vstal z mŕtvych“. (v.8) Takto mu pripomínal, aby mal Krista neprestajne na zreteli a nezabudol, že to utrpenie, ktoré trpezlivo zniesol, bolo len úvodom k Jeho slávnostnému vzkrieseniu.

Prečo ho Pavel takto vyzýva a spomína vzkriesenie práve na tomto mieste? Keď zdôrazňuje zodpovednosť žiť pre Krista, používa tri obrazy: vojaka, ktorý bojuje v boji; bežca, ktorý beží beh o závod; roľníka, ktorý pracuje na poli. (2.Tim. 2:3–6).

Každý obraz nám osvetľuje inú myšlienku, ale všetky spoločne hovoria o intenzívnom sústreďení, snahe a vytrvalosti. Pavel pripomína Timoteovi vyčerpávajúci charakter vernej služby pre Pána. Ale potom, aby ho povzbudil (a tiež i nás), pripomína nám vzkrieseného Krista, ako náš veľký vzor a pravú inšpiráciu vo všetkých týchto troch oblastiach. Očakávame teda, že nám Pán pri uvažovaní o nich poskytne potrebné porozumenie (2.Tim. 2:7).

Pamätaj na Krista Premožiteľa

Dobrá vojak, o ktorom sa tu hovorí, neodpochva v tábore, ani nepochoduje počas slávnostnej vojenskej prehliadky, ale sa aktívne zúčastňuje boja. Jeho nepriateľ je krutý, nelútostný a vytrvalý; niekedy útočí priamo spredu, inokedy sa snaží oklamať lešťou. To prvé je rovnako smrtonosné ako to druhé. Aby sa vojak mohol zamerať na svoj cieľ, musel sa dobrovoľne zriecť čohokoľ-

vek, čo by mu mohlo v boji prekážať; nemohol byť zaťažovaný nepotrebnými vecami. Snažil sa zalúbiť svojmu veliteľovi vo všetkom, čo robil.

Pán Ježiš Kristus dokonale naplnil vôľu Svojho Otca, ktorý Ho poslal. Vyznamenal sa práve v tom, a vždy konal veci, ktoré sa ľúbili Otcovi (Jána 8:29). On sa pevne rozhodol ísť do Jeruzalema a s ohľadom na Jeho ľudskú podstatu mohol povedať: „Ale mám byť pokrstený krstom, a aký som stiesnený, dokiaľ sa nesplní.“ (Luk. 12:50) On vedel, že pred Ním leží kríž. Všimnime si Jeho modlitbu Otcovi tesne pred odchodom na Golgotu: „Ja som ťa oslávil na zemi; dielo som dokonal, ktoré si mi dal, aby som vykonal... zjavil som tvoje meno ľuďom... ktorých si mi dal strážiť zachránil som... Ja som im dal tvoje slovo“ (Jána 17:4,6,12,14). Svojou smrťou nielen oslávil Svojho Otca, ale tiež premohol nepriateľa, satana a úplne zrušil jeho moc. „A odzbrojac kniežatstva a vrchnosti vystavil ich verejne na odív víťazosláviac nad nimi v ňom.“ (Kol. 2:15) On je teraz Velvodom nášho spasenia, ktorý nás vedie do slávy. (Žid. 20:10,14) To, čo dostal od svojho Otca, dal nám: „Lebo slová, ktoré si mi dal, dal som im“; „a slávu, ktorú si mi dal, dal som ja im.“ (Jána 17:8, 22)

V našich vlastných životoch si často naliehavo uvedomujeme každodenný zápas, ktorý ako veriaci musíme viesť. A preto máme k dispozícii predivné božské zdroje a plnú Božiu zbraň, ktorá nás chráni a umožní obstáť v zlý deň (Ef. 6:13–17). Ak máme znášať zlo, ako dobrý vojak Ježiša Krista a ľúbiť sa svojmu Pánovi tým, že budeme bojovať dobrý boj (1.Tim. 1:18; 6:12),

pomôže nám, ak si budeme pamätať, že On je mocný Premožiteľ, ktorý vyhral tento boj za nás. On plne upokojil Svojho Otca, ktorý Ho poslal, a Boh Ho vzkriesil spomedzi mŕtvych. Prázdny hrob svedčí o víťaznom Spasiteľovi.

Pamätaj na Krista Víťaza

Atléti sa na závody na gréckych hrách pripravovali po dlhý čas. Podriaďovali sa prísnyim pravidlám tréningu. Ich cieľom bolo uspieť na pretekoch v behu, získať vavrín (veniec z divokého lístia olivy) – korunu. Podobná cena bola tiež určená vynikajúcemu zápasníkovi. Toho Rimania vyhlásili za „victor ludorum“ (víťaz – majster hier). Každý zápasník, pravdaže, musel zachovávať pravidlá týchto závodov, inak mu hrozila diskvalifikácia.

Život Krista medzi nami na zemi bol bezvadný a bez poškvrny. Jeho charakter bol rýdzy a svätý v každom ohľade. Sú aj takí, ktorí sa snažia pošpiniť Jeho povest', ale nemajú úspech. Po hanobnom, posmešnom súde Ho vydali do rúk davu, ktorý sa dožadoval Jeho ukrižovania. Dav žiadal Piláta, aby prepustil Barabáša, dobre známeho zloдея a vraha, namiesto Toho, ktorý bol nevinný vo všetkom, z čoho Ho obviňovali. Svet vyniesol rozsudok nad naším Pánom: On si zaslúžil iba to, aby Ho zavesili na zlomený kríž a niesol korunu z trnia.

Boží výrok bol úplne iný: On si zaslúži sedieť na tróne a mať korunu slávy. Ten, ktorého ľudia zavrhlí a prenasledovali až po smrť bol tým istým, ktorý o tri dni neskôr mocou Božou vstal spomedzi mŕtvych. Štyridsať dní sa ukazoval Svojim učeníkom, potom vystúpil k Otcovi, na pravicu Veličenstva na výsostiach: „Preto aj Boh jeho povýšil nad všetko a dal mu z ľúbosti meno, ktoré je nad každé meno.“ (Fil. 2:9) Jeho koruna je oprávnená korunou slávy a v ten deň, ktorý sa blíži, sa Jeho celovesmírna moc a vláda zjaví, a uznajú ju všetci.

Keď bežíme ten beh na dlhú trať, závod kresťana, môžeme mať pred sebou vzor bezvadného závodu nášho Pána na zemi. Naším cieľom nie je súťažiť o prvé miesto, ale skôr, aby sme všetko urobili čo najlepšie, zápasili zákonite a získali Pánovu pochvalu. Pavel povedal, že sa

ženie vpred za cieľom k víťazstvu k odmene horného povolania Božieho v Kristu Ježišovi (Fil. 3:14) a bez pochybovania očakával, že dostane za odmenu korunu spravodlivosti, ktorú mu dá Pán v ten deň (2.Tim. 4:8). Keď si uvedomujeme súčasné slávne postavenie nášho Pána v nebi, prázdny hrob nám Ho pripomína ako vyvýšeného Spasiteľa.

Pamätaj na Krista Prvotinu

Roľník musí pracovať usilovne a trpezlivo. Čistenie pôdy, oranie, siatie, zalievanie, okopávanie a žatva si vyžaduje dlhú, únavnú prácu veľa dní – to nie je práca pre zaháľača. Má pritom jedinú výhodu. Jeho výsadou je to, že sa ako prvý raduje z plodov svojej práce, keď zbiera snopy. Tým sme my povzbudzovaní, aby sme pre Pána verne pracovali na Jeho poli a očakávali žatvu. Pán poznamenal, že „žatvy je mnoho, ale robotníkov málo.“ (Mar. 9:37) Kiežby sme nešli domov s prázdnyimi rukami, ale poznali radosť žať duše pre Neho!

Zároveň si pamätajme, že ak by sme zomreli pred Pánovým príchodom, aj my sa zúčastníme veľkej žatvy vzkriesených svätých. V 15. kapitole 1. listu Korintánom varuje apoštol Pavel pred zvodným učením, ktoré hlása, že nebude vzkriesenie mŕtvych. Poukazuje na to, že ak by to bola pravda, znamenalo by to, že Kristus je porazený („potom ani Kristus nevstal“), apoštolovia oklamaní („potom je aj naše kázanie márne“), veriaci zvedení („vaša viera je márna; ešte ste vo svojich hriechoch“) a nádej sklamaná („sme najbiednejší zo všetkých ľudí“). Potom sa apoštol obracia presne opačným smerom a s úplnou istotou vyhlasuje: „No, ale Kristus vstal z mŕtvych, prvotina tých, ktorí zosnuli.“ (1.Kor. 15:13–20) On je posol veľkej žatvy, ktorá príde vtedy, keď najskôr vstanú mŕtvi v Kristovi a po nich sa premenia živí. Potom budú spolu vychvátení v ústrety Pánovi do povetria, aby boli s Ním na veky v radosi a sláve neba.

Prázdny hrob posilňuje našu nádej; tak ako je isté, že vstal On, je isté, že aj my vstaneme. V ten prichádzajúci deň On uvidí výsledok námahy Svojej duši a nasýti sa. Dovtedy si však pripomínajme nášho vzkrieseného Pána každý deň.

Biblické záhrady (4)

I. Affleck, Lossiemouth

GETSÉMANE - ZÁHRADA NESEBECTVA

S kutočnosť, že Boží Duch inšpiroval každého z pisateľov evanjelií, aby do nich túto scénu zahrnuli, zdôrazňuje dôležitosť učenia, ktoré z nej vyplýva, pre každého veriaceho. Ako je už z nadpisu zrejmé, zdá sa, že celá táto záhrada je naplnená nesebeckou láskou, a keď o nej uvažujeme, vnímanie nádhernú vôňu nášho Pána Ježiša Krista.

Nesebecká láska Syna voči Otcovi

V prvom rade je možné si tu všimnúť prejav Jeho oddanosti. Syn je v duchovnom kontakte so Svojím Otcom a my môžeme byť svedkami tohto naj dôvernejšieho rozhovoru, kedy On vylieva Svoju dušu. Najprv si všimnime, ako On **oslovuje** Otca. V Matúšovom evanjeliu hovorí: „Môj Otče...“ (26:39). V Markovom sa spomína: „Abba, Otče...“ (14:36), zatiaľ čo Lukáš jednoducho uvádza: „Otče...“ (22:42). Všimnime si dôvernosť tohto vzťahu – zanechal dokonca aj Svojich obľúbených učeníkov, aby hovoril sám so Svojím Otcom, lebo iba Otec mohol porozumieť hlbokým pohnútkam Jeho srdca. To bolo nepochybne hlavným dôvodom, prečo Pán Ježiš často vyhľadával samotú Olivového vrchu. Práve na tomto mieste porušeného sveta mohol zakúšať požehnané spoločenstvo s Otcom. Keď sa počas tejto

scény hlbokej stiesnenosti zápas ešte zintenzívni, najskôr pokľakne (Luk. 22:41), a potom padá na Svoju tvár (Mat. 26:39). Ako odlišné je toto od Jeho Veľkňazskej modlitby v Jána 17, kde pozdvihuje Svoje oči a bez bolestí hľadí do neba, keď uvažuje o tej slávnej scéne!

Ako druhé v poradí si všimnime akú bázeň a úctu On vyjadruje voči Otcovi, pretože v Markovom evanjeliu hovorí: „Tebe je všetko možné.“ (14:36). On **uznáva** Otcovu absolútnu zvrchovanosť, lebo u Boha je všetko možné. Toto je ťažko pochopiteľná vec pre každého, kto prechádza tvrdou skúškou, ale úplne pravdivá. Iba vtedy, keď toto prijmem, môžeme poznať Boží pokoj napriek akýmkoľvek okolnostiam.

Ako tretie si môžeme všimnúť **zápas** Jeho duše, keď uvažuje nad Otcovou vôľou. Už sme spomenuli, že padol na Svoju tvár a modlil sa tak vrúcne, až sa potil, „a jeho znoj bol ako čo by kvapky krvi, stekajúce na zem.“ (Luk. 22:44) Zdá sa, že čím viac sa približovala tá hrôza, ktorú musel pretrpieť, každý Jeho nerv sa sťahoval a každá Jeho šľacha napínala. Niektoré výrazy použité na opis tejto udalosti sa nevyskytujú nikde inde, aby sa tak zdôraznila výnimočnosť toho, cez čo musel náš Pán prejsť. Žiadny iný človek nemal alebo nemohol pretrpieť ten vnútor-

ný zápas, ktorý sužoval Jeho myseľ.

To štvrté, čo chceme zdôrazniť, je Jeho **prijatie** Otcovej vôle, keď hovorí: „Tvoja vôľa nech sa stane.“ Vyslovil to napriek veľkej cene, ktorú musel zaplatiť On sám. Z našich úst by nikdy nemali vyjsť ľahkomyselné slová, lebo keď budeme činiť Božiu vôľu, vždy nás to niečo bude stáť. Veľmi dobre to vyjadril skladateľ piesne:

*Často myslím na môjho dra-
hého Spasiteľa, keď bol
v záhrade sám;*

*Kľáčiac tam, vidím Ho modlit'
sa, potom čujem horké
úpenie;*

*Zármutom naplnená celá
duša Jeho, keď padá na
zem.*

*„Nie moja vôľa, ale tvoja Môj
Otče!“ Kto vystihne Jeho
utrpenie.*

Na záver si všimnime **uis-tenie** o Otcovej vôli, lebo sa modlí trikrát, a potom je táto záležitosť uzavretá. Už viac neprosí. Na oblohe sa nezjavili žiadne veľkolepé svetlá, ktoré by boli osvetlili Jeho tmu, ani sa neozval hlas, ktorý by zahrnel z nebies. Akoby len tichý jemný hlas hovoril: „Toto je tá cesta; choďte po nej“ (Iz. 30:21). Tu je možné vidieť podobnosť s tým, čo poznal Pavel, keď sa tri razy modlil, aby bol z jeho tela odstránený osten. Dostal odpoveď: „Dost' ti je moja milosť“

(2.Kor. 12:9) Podobné slová poskytli uistenie mnohým drahým trpiacim svätým počas mnohých vekov. Žiaľ, niekedy sme podobní deťom, ktoré pokračujú v plači za niečím, čo nám Boh odoprel, a neprestajnými prosbami spôsobujeme svojim dušiam nevysloviteľné utrpenie. Bolo by oveľa lepšie prijať Jeho vôľu a veriť, že Jeho milosť nás môže previesť akoukoľvek skúškou.

Pastierova nesebecká láska

Pastier vedel, že nebezpečie sa týka oboch – Jeho samotného i oviec, a preto ich napomína, aby bdeli a modlili sa. On sám potom odchádza trochu ďalej a napäto sa modlí (Luk. 22:40–41). Keď sa k nim vrátil, našiel ich spať (Mar. 14:37). Bolo by úplne prirodzené, keby sa na nich nahneval, ale na tomto Pastierovi nie je nič zvyčajné. Namiesto toho ich jemne pokarhal a povedal: „Či ste takto nemohli bdieť so mnou jednu hodinu?“ (Mat. 26:40) Marek tiež, pravdepodobne na základe príkazu samotného Petra, vyzdvihuje osobné pokarhanie určené priamo jemu (Mar. 14:37). Dôvodom tohto pokarhania však bola Pánova starosť o ovce, pretože sa nemala stratiť žiadna, okrem syna zatratenia. Určite by bolo možné akceptovať, ak by ich našiel spať iba raz, ale to, že zaspali trikrát, bolo iba ťažko prijateľné. A práve pri tej tretej príležitosti povedal tie ohromné slová, ktoré sa stali povzbudením pre mnohých: „Teraz už spite a odpočívajte.“ (Mar. 14:41) Mohli odpočívateľ

v poznaní toho, že Otcova vôľa je naplnená. Podobne v tom odpočívame aj my, oslobodení od starostí týchto našich skazených životov.

Ján nám hovorí, že po krátkom spánku ich Pán prebudil a išiel s nimi v ústrety svojim nepriateľom, ktorým povedal: „Ak tedy mňa hľadáte, nechajte týchto odísť.“ (Jána 18:8) Takto On prejavil starostlivosť o svojich učeníkov. Básnik tieto myšlienky výstižne vyjadril slovami:

*Hojnosť pastvy Jeho ruka
obstaráva,*

*Tiché vody vždy tečú po
mojom boku...*

*V najtemnejšom údolí nepre-
desí žiadna obava,*

*Môj Pastier, Kristus, vzal ma v
svoju ruku.*

Spasiteľova nesebecká láska

Skupinu zlých ľudí, ktorá prišla zajať Pána Ježiša, viedol zradca Judáš Iškariotský. Musel však byť prekvapený, že ten, ktorého hľadali, pred nimi neutekal, aby sa skryl, ale im ide v ústrety. Judáš Ho pozdravil zradnými slovami: „Zdravím ťa, rabbi“, a opakovane Ho pobožkal. Aké smutné to muselo byť pre Spasiteľa! On však jednoducho odpovedal: „Priateľu, načo si prišiel?“ (Mat. 26:49–50) Pre každého z nás by bolo ťažké už len odpovedať Judášovi, alebo ho osloviť „Priateľu“ keď vieme, čo robí. Pán Ježiš však poukazuje na to, že ak ich priateľstvo má byť zrušené, a to navždy, nemá

sa to stať z Jeho strany. Judáš zradil Pána bozkami, a tak sa znamenie lásky a priazne stalo znakom zrady, lebo týmto spôsobom Ho označil ako toho, ktorého musí zástup zajať a pevne držať. Nepatrné stvorenie spútaloby neobmedzeného Stvoriteľa, avšak iba vďaka tomu, že mu to dovolil On sám. Úplne iná scéna sa opisuje v Piesni Šalamúnovej, kde si môžeme čítať: „Našla som ho, ... chopila som sa ho a nepustila som ho“ (3:4)! Držala ho pevne, lebo jej bol vzácny. Ach, keby si len títo ľudia rovnako cenili Božieho Syna! Napriek takej láske Ho Judáš zradil za niekoľko mizerných strieborných, ktoré nikdy v živote nepoužil! A práve týmto spôsobom sa naveky zriekol bohatstva neba!

Nesebecká láska Zvrchovaného vládca

Môžeme si predstaviť túto tmavú scénu osvetlenú len svetlom fakiel, prípadne inými

Nepatrné stvorenie spútaloby neobmedzeného Stvoriteľa, avšak iba vďaka tomu, že mu to dovolil On sám.

svetlami vrhajúcimi mihotavé tieň, ktoré znemožňovali jasné rozoznanie tváre niekoho. Pre skupinu jedenástich mužov – učeníkov, vyzbrojených iba dvomi mečmi, to bola desivá scéna, ale na čele s Petrom boli ešte vždy ochotní brániť svojho Pána aj vtedy, keď boli všetky okolnosti proti nim. Práve on sa vrhá vpred

so žiarivým mečom a odtína jednému z mužov ucho. Záleží však niektorému z nich na tom, či je tento muž nepriateľom? Pánovi však áno, a preto láskavo hovorí: „Nechajte dotiaľ!“ (Luk. 22:51), a jemne uzdravuje ranu. Petrovi prikázal, aby

odložil meč, lebo nie je čas boja. Z toho plynie aj pre nás praktické poučenie, že ak sa snažíme brániť svojho Pána telesným spôsobom, hoci aj so správnymi pohnútkami, jediným výsledkom bude to, že poodtíname ľuďom uši. Je však vzácne, že

Pán Ježiš môže napraviť škody spôsobené naším nerozumným konaním, takže môžu počuť Jeho jasné slovo. Kiežby sme sa všetci vyznačovali práve takouto nesebeckou láskou k nášmu Bohu i naším bratom!

Truhla a jej pomenovania - názvy (2)

T. Ratcliffe, Wimborne

TRUHLA SVEDECTVA (2.Moj. 25:10-22)

Truhla sa v Starom Zákone nazýva najmenej šiestimi rôznymi pomenovaniami. Najčastejšie sa používajú tieto:

truhla Svedectva (2.Moj. 25:22)

truhla Zmluvy (4.Moj. 10:33)

truhla Hospodina (Joz. 3:13)

truhla Božia (1.Sam. 3:3).

Ďalej sa používajú nasledujúce:

truhla Svätosti (2.Par. 35:3)

Ttuhla Tvojej sily (2.Par. 6:41; Žalm 132:8; Žalm 78:61).

Je však potrebné povedať, že pomenovanie truhla Boha Izraelovho použili Filištíni a to vtedy, keď túto truhlu ukoristili vo vojne, čo je zapísané v 5. a 6. kapitole 1.Sam.

Pomenovanie „truhla Svedectva“ (2.Moj. 25:22) sa vyskytuje iba na jednom mieste, a to vtedy, keď ide o opis podmienok na púšti. Počas putovania Izraela púšťou malo byť celé toto spoločenstvo svedkom prítomnosti Všemohúceho Boha uprostred nich (pozn. prekl. najskôr mali oni sami vidieť dôkaz toho, a potom sami niesť o tom svedectvo). Jeho prítomnosť symbolizuje Stánok a ešte presnejšie truhla svedectva, na ktorej spočívala Božia sláva. Podstatné meno „svedectvo“ sa týka v prvom rade samotnej truhly, ale zahrňa aj to, čo bolo umiestnené v nej – „dve kamenné dosky“, na ktoré Boží prst napísal desať slov (prikázaní), „zlatú nádobu, v ktorej

bola manna“ a „Áronovu palicu, ktorá vypučala“ (Žid. 9:4). Všetko to tvorilo svedectvo o Božej добрôte a milosrdenstve, a bolo zamerané na to, aby nepretržite pripomínalo synom Izraela, že ich verne viedol, každý deň bolo postarané o ich materiálne potreby, ktoré im poskytoval, i to, že počas celej cesty na púšti mali k dispozícii kňazskú službu. V duchovnej oblasti sa Boh postaral o tieto potreby svojich svätých aj dnes.

V súčasnej dobe Božej milosti je Pán Ježiš „Truhla svedectva“ vo svätých, lebo náš život je skrytý s Kristom v Bohu. Boh nám vo Svojom milosrdenstve nezveril zákon, ale slovo zmierenia, slovo života. Toto má byť naše svedectvo, zvestovanie, že celá záležitosť hriechu je naveky vyriešená preliatou krvou, smrťou a vzkriesením Pána Ježiša. Služba apoštola Pavla spočívala v tom, že svedčil o evanjeliu Božej milosti a chválil sa záľubou v zvestovaní v moci Svätého Ducha. To by malo byť aj našou záľubou, aby sme boli svedectvom o Božej spasiteľnej milosti a zvestovali evanjelium kdekoľvek sa naskytne príležitosť.

Izrael sa nemohol znovuzrodiť prostredníctvom zákona. Ani dnes nemôže byť nikto spasený zákonom, lebo bol a je službou smrti a odsúdenia (2.Kor. 3:7). „Lebo to, čo bolo nemožné zákonu, nakoľko bol slabý skrze telo, to vykonal Boh posluš svojho Syna v podobnosti tela hriechu a odsúdil hriech v tele, aby bolo naplnené právo zákona v nás, ktorí nechodíme podľa

tela, ale podľa Ducha.“ (Rim. 8:3–4). Peter nám hovorí, že sa človek „znovu splodí nie z porušiteľného semena, ale z neporušiteľného živým slovom Boha a zostávajúcim na veky.“ (1.Pet. 1:23). Kiežby nám Pán pomohol byť vernými v slove svedectva!

Zlatá nádoba s mannou

Zlatá nádoba s mannou v truhle svedectva bola svedkom o Božej hojnej starostlivosti o Izraela počas jeho putovania púšťou. Božia starostlivosť o svätých v súčasnej dobe je duchovná a oveľa vzácnejšia; našu presväťtú vieru podporuje a buduje nielen samotný Kristus (Jána 6:32–35), ale aj „Božie Slovo“ (Júda 20). Žiaľ, Izrael sa najprv unavil vysoko výživnou mannou, potom ju začali nesprávne používať rôznymi spôsobmi prípravy (4.Moj. 11:6–8), a nakoniec sa im zoškľivil ten ničomný chlieb (4.Moj. 21:5). Kiežby nás Pán ochránil pred únavou, nesprávnym používaním a zavrňovaním drahocenného Slova! Kiežby Jeho Slovo bolo vždy sviecou našej nohe a svetlom nášmu chodníku, aby sme rástli v milosti a v známosti nášho Pána a Spasiteľa, Ježiša Krista!

Áronova palica, ktorá vypučala

Na záver tohto článku prichádza-me k „Áronovej palici, ktorá vypučala“ ako je to zaznamenané v 4.Moj. 17:8. V predchádzajúcej kapitole máme záznam o Kórachovi a ostatných z Léviho pokolenia, spolu s Dátanom a Abirámom z pokolenia Rúbenovho, ako aj o 250-tich kniežatách, ktoré sa dožadovali kňazstva, na ktoré nemali právo; tiež boli naplnení žiarlivosťou voči Mojžišovej autorite, ktorú Mojžiš uplatňoval. Mojžiša viedol Hospodin a dal mu vedieť, ako má konať pri tejto vzbure a odsúdiť vzbúrencov. Dvanásť palíc odrezali zo stromu mandľovníka. V tej chvíli, ako ich odrezali od prameňa života, boli považované za mŕtve. Po jednom dni, ktorý strávili v „stánku svedectva“, Áronova palica vypučala, zakvitla a vydala zrelé mandle. Ostatných jedenásť palíc bolo bez života. Takýmto spôsobom potvrdil Boh muža, ktorého si vybral, ako Najvyššieho kňaza nad domom Izraela. Áronovu palicu, ktorá

vypučala, vložili do truhly svedectva. Pre synov Izraela mala byť hlboko dojímavou pripomienkou, ako bude Boh jednat' s tými, ktorí sa snažia uchvátiť postavenie, ktoré im On nezveril. Počas ďalšieho putovania po púšti už nikdy nespochybnili Bohom určených kňazov.

Aký je teda význam Áronovej palice? Židovské pomenovanie pre mandľovník je shaged, ktoré má svoj pôvod v koreni slova s významom „život zo smrti“ – vzkriesenie, zobudený, ostražitý a bdejúci (pozri Jer. 1:11–12). Áronova palica bola krásnym obrazom o Pánovi Ježišovi Kristovi. Zväčšujúce sa púčiky na palici by mohli hovoriť o prvých tridsiatich rokoch života nášho Pána na zemi; rozvíjajúce sa púčiky plné budúcej slávy a plodnosti pre Boha, čo sa zakrátko ukáže. Vo veku tridsiatich rokov sa počas nasledujúcich tri a pol roka otvorili a ukázali v plnej kráse, vône a sláve kvetov; nádherný obraz tej požehanej Osoby, ako o tom Ján hovorí: „hľadeli sme na jeho slávu, na slávu ako jednorodeného od Otca, a bol plný milosti a pravdy.“ (Jána 1:14) Po tri a pol roku kvety opadali a Pán bol vyťatý (Dan. 9:26); prejde smrťou a po troch dňoch ho Otcova sláva pozdvihne, „aby bol prvotinou tých, ktorí zosnuli“. Toto je ovocie mandľovníka, ktoré hovorí o vzkriesení (1.Kor. 15:20). Tak ako Boh ustanovil Árona za Najvyššieho kňaza ľudu, uviedol aj Pána Ježiša Krista do postavenia Veľkňaza, ktorý vždy žije, aby sa prihováral za nás, teda za tých, ktorých vykúpil.

V čase svedectva nášho Pána na zemi sa On vyznamenal mnohými kňazskými skutkami plnými starostlivosti, nežnosti, napriek tomu, že nemal postavenie kňaza. Veľkňazská služba nášho Pána začala vtedy, keď sa „posadil po pravici Veličenstva na nebesiach.“ (Žid. 1:3) Táto jedinečná výsada je teraz podielom všetkých vykúpených, ktorú môžeme denne využívať a zveriť sa do Veľkňazskej služby nášho Pána Ježiša, v plnej istote viery, lebo Jemu nie sú ľahostajné naše slabosti. Niekedy vrhajú skúšky, sklamanie a trápenia tmavý tieň na naše životy, no my predsa vieme, že náš požehnaný Spasiteľ je nás vždy ochotný so zľutovaním a láskou potešiť, rozveseliť a posilniť na našej ceste pútnikov.

**Boh
nám
vo Svojom
milosrdenstve
nezveril zákon, ale
slovo zmierenia,
slovo života.**

Balámове podobenstvá (7)

Philip Harding

Už sme sa zaoberali prvými dvomi z týchto štyroch Balámových podobenstiev, ktoré sa týkali Moábitov, Edomitov a Amalechitov (4.Moj. 24:15–20). Tretie proroctvo hovorí o Kénitoch (v.21–22). Ich pôvod nie je jasný a predpokladá sa, že pozostávali z dvoch rôznych skupín. Väčšinou sa pohybovali medzi Kananejmi (1.Moj. 15:19) a považujú ich za nepriateľov Izraela. No niektorí z nich bývali medzi Madianmi a stali sa spojencami Izraela, keď si Mojžiš vzal za ženu Ciporu a Hobab odišiel k Izraelovi na púšť (4.Moj. 10:29). Zdá sa, že táto frakcia pomohla Izraelu v Sudcoch 4 a uzatvárala zmiešané manželstvá s čeľadou Kálefovou (1.Par. 2:55).

Kénitovia zaujímajú v Izraelských dejinách významné miesto kvôli Rechabovi, ktorý bol známy svojou horlivosťou za Hospodina (2.Král. 10:15–24; Jer. 35). Predpokladá sa, že v 4.Moj. 24 sú opísaní hlavne Kénitovia a hoci sa nikdy nevyznačovali otvoreným nepriateľstvom, ktoré voči Izraelu prejavovali iné národy, nikdy s ním nemali plné obecnstvo. Výraz „pevné je tvoje bydlisko, a tvoje hniezdo je položené na skalu“, môže byť obrazom toho, že sa spájali s Izraelom. Neznamená to však, že budú chránení pred vpádom Asýrčanov: „Assúr ťa odvedie do zajatia.“ (v.22) Tento verš znamená buď to, že Kénitov si podrobia svojou mocou iba Asýrčania, alebo to, že budú dovedy odolávať, kým

nebude aj Izrael odvedený do zajatia Asýrčanmi. Bezohľadu na to, ktorý z týchto pohľadov prijmem, je úplne zrejmé, že v tomto prípade nejde o žiadnu z mocností poslednej doby. Zmienka o Asýrii nás vedie ďalej k štvrtému a záverečnému proroctvu tohto štvrtého podobenstva.

Štvrté proroctvo nás privádza k vyvrcholeniu týchto udalostí, kedy sa východné a západné mocnosti stretnú v boji a rozpadnú sa (v.23–24). Božie celovesmírne jednanie s ľuďmi bude také hrozné, že proroctvo hneď na začiatku kladie otázku: „Oj, beda, kto bude žiť, keď to učiní Hospodin?“ (v.23) Tento verš sa netýka toho, čo sa udialo už predtým v minulosti, ale toho, čo bude nasledovať. Predpokladá sa, že význam týchto slov je: „Kto zachráni svoj život v celovesmírnej katastrofe, ktorá sa blíži?“ Toto proroctvo sa zaoberá konfliktom medzi východnými (Assúrom) a západnými (Kittímom) mocnosťami na konci časov. Balám teda hneď na začiatku dejín Izraela hovorí, že pohania z východu a pohania zo západu budú mať v rukách zvrchovanú moc. Balám spomína mená svetových veľmocí skôr, ako vôbec začali existovať. Oveľa neskôr hovorí Daniel o štyroch kráľovstvách, ktoré majú svetovládnu moc, pričom prvé dve z nich sú Ázijské a posledné dve Európske (Dan. 2). Balámове proroctvá obsahujú predpoved' pohanskej zvrchovanej moci a jej rozpad. Dostali sme iba

náznač všetkého toho, čo bude nasledovať a je dôležité aj to, že sa to stalo ústami pohana, ktorý to zvestoval pohanskému kráľovi. Toto proroctvo nezachádza do veľkých podrobností. F. W. Grant poznamenal: „Tu nie je priestor na hlboké prorocké detaily. Tu nejde o detaily, ale o náznak toho, čo sa neskôr rozvinie v ďalších proroctvách. Toto proroctvo obsahuje iba nevyhnutný dôsledok toho, keď „Povstane berla z Izraela.“

„Lode priplujú od brehov Kittim“ - Chittim bol synom Javána syna Jafetovho (Chittim z 1.Moj. 10:4). V tomto prípade sa však skôr jedná o Cyprus a jeho hlavné mesto *Citium*¹, ktoré sa používa na označenie západnej mocnosti

¹ *Citium, grécky Kition, najvýznamnejšie Fénické mesto na Cypre, ktoré sa nachádzalo na juhovýchodnom pobreží v blízkosti súčasnej Larnaky. Najstaršie pozostatky pochádzajú z Egejskej kolónie z Mykénskeho obdobia (cca. 1400–1100 p. n. l.). Biblický názov Kittim, s rovnakým významom ako Citium, sa tiež používal na označenie Cypru ako takeého. Fénické zasvätenie bohu „Bálovi z Libanona“, ktoré sa v Citium našlo, potvrdzuje predpoklad, že pôvodne bolo pod správou Týrov; oficiálny monument Asýrkeho kráľa Sargona II naznačuje, že Citium bolo administratívnym centrom Cypru počas Asýrskej nadvlády (cca. 709–668 p. n. l.). V čase Gréckych povstaní v rokoch 499, 386 a nasl., ako i 353 p. n. l., sa Citium stalo spojencom Perzie. Jeho postavenie dôležitého mesta sa zachovalo i po dobytí Perzie Alexandrom Veľkým. Citium opakovane pustošili zemetrasenia, avšak definitívne bolo opustené až v stredoveku, kedy sa jeho prístav zanesol bahnom a obyvateľstvo sa presťahovalo do Larnaky. (Encyclopædia Britannica)*

ti (Dan. 11:30). Táto západná mocnosť bude utláčať Assúra a Ébera. Všetci sa zhodujú na tom, že Assúr hovorí o Asýrčanoch. Niektorí považujú Ébera za obraz Židov, iní zase hovoria o pohanoch z druhého brehu rieky Eufrat, nie samotných Assúrov, ale tých, ktorí sú s ním spojení. Bezohľadu na to, ktorý pohľad prijmeme, tu sa zdôrazňuje západná mocnosť, ktorá si podrobí Assúraj Éber.

Assúr, veľmoc z tretieho proroctva je v tomto proroctve utláčaná a ponížovaná – „a jeho sledné bude to, že zahynie navždy.“ (v.20) Pohanská vláda, západná, východná alebo kombinovaná, bude ukončená príchodom Izraelovho Mesiáša. Týmto spôsobom proroctvo

zdôrazňuje konečný triumf Izraela nad všetkými pohan-skými mocnosťami skrze ich veľkého a slávneho Kráľa. Tieto stručné prorocké obrazy sú neskôr rozvinuté v ďalších proroctvách, kde je možné vidieť konfederáciu desiatich kráľovstiev, ktorým patrí Asýria. Tu je pôvod Asýrana, ktorého opisuje Izaiáš v 10.–12. kapitole ako malý roh (Dan. 7–8). On dosiahne prevahu a zvrchovanú vládu nad týmto kráľovstvom a uchváti aj svetovú nadvládu (Zjav. 13:8; 17:17), aby sa neskôr dočkal svojho hrozného zatratenia pod rukou Izraelovho všemohúceho Kráľa kráľov a Pána pánov (Zjav. 19).

Takto môžeme vidieť ako je

jedna veľmoc za druhou položená pred nás len preto, aby bola zašliapaná nohou Izraelovho veľkého Vladára. Rev. F. Whitfield, vo svojej knihe Balámovo podobenstvá, píše: „Z Jakoba vyjde Hviezda a pozlátí oblaky toho tmavého dňa žiarou. Povstane berla z Jakoba a rozdrví na kúsky každého nepriateľa. Slnko spravodlivosti vyjde a liečiteľstvo bude na jeho krídlach a rozoženie každý oblak, uzdraví každú nemoc, osuší každú slzu a bude hovoriť pokoj každému srdcu.“

Akú výsadu a aké slávne postavenie sme dostali, keď sme spojení s takou slávnou Osobou! Preto by sme mali žiť v súlade s tou výsadou a slávnym postavením.

Obete

Jim McColl, Australia

LIATA OBEŤ (2)

PODROBNE OPÍSANÁ V PÍSMACH STARÉHO ZÁKONA

Liata obeť (obeta) sa vylievala pred Hospodinom vo Svätyni (4.Moj. 28:7). Za normálnych okolností sa prinášala spolu so zápalnou a obilnou obeťou. Je možné ju vidieť pri rôznych príležitostiach:

- a) *pri rannej a večernej obeti, keď bol každý deň obetovaný ročný baránok spolu s obilnou obeťou (2.Moj. 29:40–41; 4.Moj. 28:7);*
- b) *vylieva sa pri povznášaní snopu prvotín žatvy (3.Moj. 23:13);*

c) *počas slávnosti Letníc (3.Moj. 23:13);*

d) *patrí medzi obete, ktoré má priniesť nazarej pri naplnení svojho sľubu (4.Moj. 6:15–17).*

Keď ju prinášali spolu so zápalnou obeťou, množstvo vína nebolo vždy rovnaké, ale malo byť závislé na hodnote obete. Polovica hína (tri a pol litra) bola vyliala s juncom, tretina hína s baranom a štvrt' hína s baránkom. To naznačuje, že radosť srdca je priamo úmerná

tomu, ako si ceníme samotnú obeť. Množstvo vína vždy zodpovedalo množstvu oleja, ktorý mal byť prinesený spolu s obilnou obeťou. Podobne hovorí aj Nový Zákon o „radosti vo Svätom Duchu“ (1.Tes. 1:16).

OBRAZNE DEFINOVANÁ V SPASITEĽOVI

Podľa Jotáma liata obeť obrazne hovorí o tom, čo „obveseľuje Boha a človeka“

(Sud. 9:13). Baránok zápalnej obeti spolu s obilnou a liatou obeťou predstavoval dokonalú podriadenosť Pána Ježiša vóli svojho Otca. Liata obeť bola súčasťou prinášanej rannej a večernej obete. Tento obraz hovoril o trvalej radosťi a veselosti v osobe a diele Pána Ježiša. Prinášanie tejto obete, spoločnej zápalnej a obilnej obete, symbolizuje radosť klaňajúceho v dokonalosti a sláve Krista. Keď veriaci poznáva a si cení niečo z tej ohromnej hodnoty a výnimočnosti Pána Ježiša a do určitej miery pochopí Božie zalúbenie a uspokojenie v tej vzácnej obeti, môže jeho dušu naplniť hlboká duchovná radosť.

S ohľadom na levitský systém je možné povedať, že miera pochopenia obetujúceho a radosťi z toho, čo baránok predstavuje, by nikdy nedosiahla požadovanú úroveň. Miera radosťi obetujúceho neurčovala mieru (veľkosť) liatej obeti, ale liata obeť vyjadrovala plnú mieru radosťi z toho, čo zápalná obeť predstavovala. Keďže to mohol plne oceniť len sám Boh, On predpísal v zákone koľko vína je potrebné vyliať každé ráno a každý večer spolu so zápalnou obeťou.

Päť základných obetí zdôrazňujú dôležitosť smrti Pána Ježiša, ale rovnako je dôležité všimnúť si, že obilná obeť bola súčasťou každodennej zápalnej obete. Aj my dostávame podiel na Božej svätej radosťi, keď poznávame cenu smrti Pána Ježiša a nekonečnú hodnotu Toho, ktorý obetoval sám Seba. Jeho život a smrť nie je

možné v tomto zmysle oddeliť. Z tohoto sa učíme nezmernosti toho, čo On vykonal a veľkosť Toho, ktorý zomrel. Aby bola liata obeť účinná, musí byť pred klaňajúcim sa Kristus ako celok, ako to bolo aj v minulosti.

Práve tak, ako množstvo vína bolo rozdielne a priamo úmerné veľkosťi a hodnoty obete (junec, baran, baránok – polovica, tretina a štvrtina hína, jednotlivo), tak je aj radosť srdca rozdielna a v priamej úmere s poznaním ceny a hodnoty obete Pána Ježiša Krista. Množstvo vína vždy bolo v istom pomere s množstvom oleja, ktorý mal byť súčasťou obilnej obete. Skutočná radosť v Pánovi Ježišovi je vždy priamo úmerná prítomnosti a moci Svätého Ducha. On tiež konal v dokonalom súlade s vedením Ducha a týmto spôsobom v ňom mohol Otec nájsť plnú radosť. Podobne pôsobí Svätý Duch vo veriacom človekovi, aby bol schopný nájsť skutočný prameň radosťi v Pánovi Ježišovi.

ZJAVENÝ V DUCHU VO SVÄTÝCH

Skutočný význam liatej obeti pre kresťanstvo je možné nájsť v postoji ap. Pavla. V Rimanom 12:1 napísal: „Prosím vás teda, bratia, žeby ste ta dali svoje telá v živú obeť.“ Ideál duchovného sebaobetovania, ktorý celá zápalná obeť predstavuje, ako

ho Pavel opísal v liste Rimanom, dosiahol zbor vo Filipách. On posunul tento pozoruhodný obraz na úplne novú úroveň. Pre radosť z ich duchovného pokroku Pavel napísal: „A jestli aj budem obetovaný (vyliaty ako ofera alebo liata obeť) pri bitnej obeti a svätoslužbe vašej viery, radujem sa a spolu sa radujem so všetkými vami.“ (Fil. 2:17) Toto bolo prejavom úplnej radosťi a poznania ceny, a zároveň vyvrcholenia obete. Pavel považoval službu a obetavosť Filipánov za väčšiu obeť – zápalnú obeť, a svoj život a službu za menšiu obeť – liatu obeť, ktorá bola vyliatá.

Na konci svojho života Pavel napísal Timoteovi tieto slová: „Lebo som ja už po kuse obetovaný liatou obeťou a čas môjho odchodu sa už dostanovil. Bojoval som dobrý boj, beh som dokonal, vieru som zachoval. Za týmto už mi je odložená koruna spravodlivosti, ktorú mi dá Pán odplatou v ten deň, on, ten spravodlivý sudca, a nie len mne, ale aj všetkým, ktorí milujú jeho príchod.“ (2.Tim. 4:6–8)

Aj my môžeme nachádzať radosť a záľubu vo vernosti našich spoluveriacich. Hlbší zmysel je však potrebné vidieť v tom, že toto vyliate (liata obeť) predstavuje myšlienku o radosťi veriacich z oddanosti Pána Ježiša Krista. Jeho liata obeť bola dokonalá a len v ňom samotnom môžeme nájsť pravú a úplnú radosť.

*Radosť
srdca je
priamo úmerná
tomu, ako si
ceníme samotnú
obeť.*

Charizmatické hnutie (7)

John Dennison

VLASTNOSTI JAZYKOV (1.Korintánom 14)

Niektorí hovoria: To je správne; iní: to je zlé

Zhromaždenie sa práve začína. Všetci členovia Zboru sú ako šprintéri na štartovacích blokoch. Každý prišiel so Žalmom, učením, jazykom, zjavením, alebo výkladom (v.26). Najprv vedie jeden brat všetkých v speve. Hneď po ňom nasleduje iný s modlitbou. Skôr, ako ten skončí, ďalší sa pripája v nejakom cudzom jazyku. Po ňom začne iná žena chváloreciť v nejakom cudzom jazyku. Horlivá aktivita rastie a o chvíľu to znie ako hromada hudby z rádioprijímača, ale každá z inej stanice. Podobne ako korintania odchádzajú zo zhromaždenia „nabudení duchovnou energiou“, zatiaľ čo neobrátenejší priatelia odchádzajú zdesení, zmätení alebo dokonca presvedčení o tom, že títo veriaci potrebujú zásah psychiatra (v.23).

V dnešnej dobe mnohí úprimní veriaci považujú svoje charizmatické skúsenosti za spôsobené Bohom a majú pri tom pocit duchovného „krstu ohňom“. No tí veriaci, ktorí prídu do takéhoto zboru iba na návštevu, alebo neveriaci ľudia, môžu vnímať toto charizmatické zhromaždenie ako mierne desivé, bez poriadku a plné zmätku. Nieкто môže tvrdiť, že sú to všetko len pocity, ktoré vôbec nespôsobil Boh. Kto má teda pravdu?

Keď sa názory rozchádzajú, musíme byť ako Bereania, ktorí „prijali Slovo s celou ochotou a skúmali Písma každý deň, či je tomu tak.“ (Sk.17:11). Jeden z najhlavnejších princípov je ten, že Svätý Duch NEMÔŽE, a preto ani NEBUDE viesť veriacieho k niečomu, čo by bolo proti Božiemu Slovu.

Dôvody hovorenia jazykmi

1. Aby sa vzdelávala cirkev.

V 1. Korintánom 14:1–12, Pavel uvádza prvú príčinu určenia týchto darov: „aby sa vzdelávala cirkev“ (v.5). Pri tejto príležitosti porovnáva pro-roctvo (zjavenie vyučované v domácom jazyku príslušných ľudí) s jazykmi (zjavenie vyučované v cudzom jazyku). Prvé bude vzdelávať cirkev preto, že je v ich vlastnom jazyku, zatiaľ čo to

druhé nebude mať žiadny vzdelávací účinok, aj keby bolo hovorené niečo dovtedy neznáme (v.4), pretože je to v neznámom jazyku. Neskôr je použitý obraz píšťaly, harfy a trúby, ktoré majú svoj charakteristický nezameniteľný zvuk, a tak sú presným opakom *kakofónie*¹ hlasov účastníkov zhromaždenia v Korinte. Trúbka bola pôvodne určená na to, aby sa ňou posielali správy vzdialeným vojenským jednotkám. V zbere v Korinte sa dial presný opak – Bohom poslaná zvesť sa strácala vo všetkom tom hluku. Pavel potom voľne prechádza na ľudský rozhovor a rovnakú hodnotu všetkých ľudských jazykov. No spomína tiež sklamanie a zbytočnosť, keď sa zvesť nemôže dostať k počúvajúcim pre jazykovú bariéru. Preto prichádza k uzáveru, že bezohľadu na to, čo účastníci cítia alebo zakúšajú: „na vzdelanie cirkvi hľadajte, aby ste hojnili“ (v.12).

2. Zrozumiteľnosť

Keď sa veriaci v Korinte takéhoto zhromaždenia zúčastnil, mnohokrát ani sám nerozumel, čo vlastne hovorí. Pavel veľmi zdôrazňuje, že takýto veriaci by sa mal modliť, aby bol sám schopný prekladať (v.13). Lebo hovoriť niečo, čomu ani hovoriaci nerozumie, je len márnenie času (v.14) a pravdepodobnosť, že by z toho mal úžitok niekto z počúvajúcich, je ešte nižšia. Keď sa teda niekto zo zúčastnených modlí alebo spieva, musí dosiahnuť zrozumiteľnosť a to tým, že bude schopný to sám preložiť, alebo že Pán poskytne tlmočníka. Cieľom je, aby každý počúvajúci mohol súhlasiť s tým, čo je hovorené, a povedať: „Ameň!“ Nikto nemôže povedať vedomé „Ameň!“ na niečo, čo znie ako detské mrmlanie (v.16). Preto Pavel apeluje na duchovnú dospelosť: „ale rozumom buďte dokonalí.“ (v.20)

Príkazy súvisiace s hovorením jazykmi

Pavel potom poskytuje veľmi jasný zoznam požiadaviek, ktoré je potrebné splniť, ak to má byť spoločenstvo pod vedením Svätého Ducha. My

¹ *kakofónia* - nesúzvučné zoskupenie tónov alebo hlások, nelubozvuk, disonancia (Krátky slovník slovenského jazyka)

môžeme, a musíme i dnes takto posúdiť všetky náboženské zhromaždenia, kde ľudia tvrdia, že hovoria jazykmi.

Pavel najprv hovorí: „Bud' že hovorí niekto jazykom, po dvoch, alebo najviac traja...“ (v.27). Počúvať reč s prekladom vyžaduje väčšiu sústredenosť, preto je prvým usmernením ohraničenie počtu účastníkov na dvoch, alebo na troch, aby bola zachovaná zrozumiteľnosť a vzdelávanie cirkvi. Ak je počet účastníkov hovoriacich cudzím jazykom vyšší, je možné pochybovať o tom, či je ich zvesť alebo modlitby skutočne od Boha. Prečo? Duch nebude protirečiť Jeho Slovu o tomto príkaze.

Ďalej spomína, že On nebude protirečiť ďalšiemu príkazu: „... a jeden po druhom“ (v.27). Nie lenže bol pri hovorení jazykom ohraničený počet účastníkov, ale musel hovoriť jeden po druhom. Boh vie, že ľudia nemôžu vykonávať viac činností naraz, a to predovšetkým v prípade, ak sa jedná o počutie. Keď si Boh vyberie ľudské nástroje, aby v zbere vyjadrili pravdu, môže použiť rôznych mužov, ale vždy ich bude používať iba po jednom.

Tretou podmienkou je: „a jeden nech vykladá“ (v.27). Ak človek nevie čo ide povedať preto, že je to v cudzom jazyku, najprv sa má modliť o zrozumiteľnosť pre seba. Ak tomu neporozumie on sám, potom musí byť presvedčený, že to bude môcť vykladať niekto iný. Duchom poskytnuté dary nikdy neznamenajú, že ľudia strácajú nad sebou kontrolu a Duch ich zmení na roboty, ktoré by nemohli zastaviť to, čo hovoria. Písmo učí, že sa „duchovia prorokov podriaďujú prorokom“ (v.32). Ak niet tlmočníka, nech mlčia (v.28). Duch nikdy nebude nútiť niekoho k preslovu, keď to nemá kto preložiť; Duch nikdy neporuší tento Bohom daný príkaz.

Štvrté obmedzenie je dnes tiež dôležité. Pavel píše: „Vaše ženy nech mlčia...“ (v.34). Toto nie je nejakou kultúrnou normou, ani urážkou pre ženy. Pavlove učenie ženy vyzdvihuje a umožňuje im byť maximálne užitočnými a naplniť im Bohom danú úlohu. Svätý Duch nikdy nebude motivovať ženu, aby sa zúčastnila verejnej služby v novozákonnom zbere, lebo by to bolo v úplnom rozpore s Jeho vlastným Slovom. Keby ste vzali tento jednoduchý zoznam príkazov do ktoréhokolvek moderného charizmatického zboru, zistili by ste tam jedno porušenie za druhým. Účastníci takýchto zhromaždení môžu hovoriť ako dobre

sa cítiť, ako veľa moci pociťujú, alebo aký majú úžitok z toho, ale našou zodpovednosťou je byť v súlade s Bibliou. V tomto prípade si môžeme byť jednoznačne istí, pretože Duch nemôže protirečiť Božiemu Slovu.

Dôsledky hovorenia jazykmi

POBLÁZNENIE ALEBO PRESVEDČENIE?

Pavel popisuje tri druhy ľudí, ktorí sa zúčastňujú zhromaždení zboru: údy zboru, neveriaci, a veriaci, ktorí ešte nepoznajú alebo neprijali učenie apoštolov. Vo všetkých zhromaždeniach zboru nás pozorujú. Čo si budú o nás myslieť tí ľudia, ktorí ešte veľa nevedia, alebo dokonca nie sú veriaci, keď budú počuť ľudí hovoriť jazykmi alebo počuť zvuky, ktorým nerozumejú? Budú si myslieť, že je to Božie svedectvo? Pavel nás varuje, že si budú skôr myslieť, že sa veriaci v miestnom zbere zbláznili (v.23).

Ale keď budú počuť a porozumejú pravde, keď bude niekto hovoriť (prorokovať) v ich vlastnom jazyku alebo hovoriť v inom jazyku s prekladom, Božie Slovo v celej svojej moci spôsobí, že padnú na svoju tvár a budú sa klaňať Bohu, vyznávať, že je skutočne Boh medzi vami (v.25). Ide nám predsa o to, aby boli skôr usvedčení z hriechu a nevedomosti, ako aby boli zmätení a pýtali sa, či sú tí, medzi ktorými boli, mentálne v poriadku.

OSLAVOVANIE ALEBO OBVESEĽOVANIE?

Pavel povedal, že by radšej chcel povedať 5 slov v zbere zrozumiteľne, ako 10.000 slov v nezrozumiteľnom jazyku (v.19). Jemu nikdy nešlo o akési obveselenie samého seba, alebo iba o samotný pocit Božej blízkosti, či zmocnenie Ducha. Namiesto toho sa usiloval priblížiť neveriacim dušiam evanjelium, a v tomto prípade predovšetkým jeho vlastnému ľudu – Židom (v.21–22). Napokon Pavel túžil predovšetkým po tom, aby bol Boh oslávený prostredníctvom veriacich v zbere keď budú vyučovaní, neveriaci spasení a nevyučení veriaci vyučení.

ZAHMLENIE ALEBO POŽEHNANIE?

Zbory majú byť ako zrkadlá, v ktorých sa odráža charakter nášho Boha. Keďže Boh nie je pôvodcom neporiadku ale pokoja (v.33), zbor v Korinte tým neporiadkom a hlukom neodzrkadľoval Boha. Aby mohli byť obrazom Boha pokoja,

Pavel ich vyzýva: „Nech sa všetko deje slušne a podľa poriadku.“

14. kapitola 1. listu Korintánom teda obsahuje zvláštne a objektívne kritéria pre ohodnotenie

moderného hnutia, vyznávajúceho hovorenie jazykmi. Kiežby nám dal Boh milosť a zmocnil k tomu, aby sme nezamenili pocity a skúsenosti za Božie štandardy, a aby sme si ctili to, čo je správne – aby boli zbory v súlade s Božím Slovom!

Dobré zvesti z neba

BEZPEČNOSŤ NA PRVOM MIESTE

Nedávno prerušil všetky európske a medzikontinentálne lety obrovský oblak popolu, ktorý vychrlila do povetria erupcia sopky Eyjafjallajokull na Islande. Rôzne úrady, ktoré riadia vzdušnú premávku rozhodli, že je pre lietadlá veľmi nebezpečné letieť cez tento popol. Mohol poškodiť motory lietadiel takým spôsobom, že by mohli prestať pracovať a zároveň obmedzoval výhľad pilotov. Niektorí odborníci zastavenie letov kritizovali a argumentovali tým, že neexistuje taký vedecký dôkaz, ktorý by to potvrdzoval. Ďalší skúmali tento problém z ekonomického hľadiska. Považovali finančné straty za nenahraditeľné a žiadali obnovenie letov. Na prvom mieste však bolo potrebné brať ohľad na bezpečnosť letovej prevádzky a na tomto základe bolo vydané rozhodnutie – na prvom mieste musí byť bezpečnosť.

Aj keď premýšľame o otázke večnosti, je potrebné dôkladne zvážiť svoje rozhodnutie. Každému človekovi hrozí večné zahynutie na základe spravodlivého súdu svätého Boha. Jeho charakter si vyžaduje trest za hriech. Pre náš vlastný hriech sme oddelení od Boha. „Ale vaše nepravosti spravili priehradu medzi vami a medzi vašim Bohom a vaše hriechy skryli pred vami Jeho tvár, aby nepočul.“ (Iz. 59:2) Preto potrebujeme vyslobodenie, byť na bezpečnom mieste, alebo vyjadrené slovami Biblie – „spasení“.

Spasenie nie je len možnosťou, je to príkaz, že „by sme mali byť spasení“ (Sk. 4:12). Sláva zvesti evanjelia je v tom, že môžeme byť spasení: „Kristus Ježiš prišiel na svet spasiť hriešnikov.“ (1.Tim. 1:15) „Syn človeka prišiel hľadať a spasiť

to, čo bolo zahynulo.“ (Luk. 19:10) „Lebo neposlal Boh svojho Syna, aby súdil svet, ale aby bol skrze neho svet spasený.“ (Jána 3:17) Darovanie Božieho jednorodeného Syna zjavilo Božiu lásku stratenému a padlému ľudskému rodu. On vynášiel také prostriedky umožňujúce spasenie, ktoré neboli v rozpore s Jeho svätým charakterom. To znamenalo, že Jeho bezhriešny a svätý Syn musel strpieť súd patriaci hriešnikom, keď visel na kríži Golgoty. Preto sa nazýva „Spasiteľ“ – lebo On spasí. „Lebo narodil sa vám Spasiteľ, ktorý je Kristus Pán.“ (Luk. 2:11)

Možno si niektorí myslia, že môžu získať spasenie svojimi vlastnými zásluhami, skutkami láskavosti, dobročinnosťou, náboženskými prikázaniami a mnohými inými ľudskými ustanoveniami. Nechajme prehovoriť Božie Slovo: „Lebo ste milosťou spasení skrze vieru, a to nie zo seba, je to dar Boží, nie zo skutkov, aby sa niekto nechválil.“ (Ef. 2:8–9)

Predovšetkým je potrebné zodpovedať otázku: „Postaral som sa na prvom mieste o bezpečnosť?“ Inými slovami: „Som spasený?“ Bolo by nadovšetko smutné, ak by nejaký výbuch zemskej emócií, nábožnej horlivosti alebo čokoľvek iné zastrelilo ako oblak vašu myseľ, aby ste nemohli ani vidieť, ani myslieť priamo. Bolo by to veľmi smutné, keby ste museli žiaľovať po celú večnosť: „Žatva prešla, skončilo sa leto, a my nie sme zachránení.“ (Jer. 8:20) Boh vás volá: „Obráťte zreteľ ku mne, aby ste boli spasení, všetky končiny zeme, lebo ja som silný Boh, a niet viacej nikoho.“ (Iz. 45:22) Zvestovatelia nám radia: „Uver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený.“ (Sk. 16:30–31)

„Lebo odplatou za hriech je smrť, ale darom Božím z milosti je večný život v Kristu Ježišovi, našom Pánovi.“ (Rim. 6:23)

Odmena, alebo dar. Toto sú dva rozdielne pojmy. Odmena je niečo, čo som si zaslúžil. Dar je to, čo som si nezaslúžil. Odmena je niečo, čo som si zarobil. Dar je to, čo zdarma prijímam na účet niekoho iného. Kresťanom je ten, kto vie, že si zasluhuje Boží súd, ale namiesto toho prijíma Boží dar a tým spôsobom uniká súdu. Prijal si už Boží dar, alebo ešte stále pracuješ, aby si dosiahol svoju odmenu?

